

Ekonomska prošlost sad je iza nas!

NOVAC ILI KREDIT?

Lyndon H. LaRouche, mlađi

26. kolovoza 2010.

Dogodilo se kao što sam prognozirao da će se dogoditi unutar ovog relativno uskog vremenskog raspona. Dogodilo se pred kraj dnevnog radnog vremena prošlog tjedna, skoro 4 desetljeća nakon kolovoza 1971., kad su prilike dosegle svoj panični kraj. Učinak je, u biti, obuhvatio čitav svijet.

Dogodilo se unutar SADA, jer vlada SADA nije po mom danom receptu, kao onom iz 2007., poduzela ništa što je mordala poduzeti, da bi se spriječio nastup ove strahovite sadašnje krize. Sadašnji svjetski monetarni sustav lebdio je, do sada, pred rubom vrste hiperinflacijskog sloma – ako ne poduzmemo sada mjere sprječavanja, a to će biti vrlo slično slomu koji je snašao Njemačku, samo nju, tamo 1923.g.; sad zahvaća čitav svijet. Ustvari to je prijetnja koja će, ako se dopusti njen nastavak kroz još neko vrijeme, značiti ubrzani stopu skoka u ranu, propast cijelog svijeta, propast usporedivu no goru od "Novog mračnog vijeka" u Europi u 14. stoljeću¹

Kao što sam upozorio u srpnju 2007.g., slom se morao unaprijed sprječiti; ma kakav oblik sprječavanja bio, kojeg sad moramo poduzeti; svako oklijevanje je neopravdano. Ne može doći ni do kakvog izbjegavanja krize sve dok se Predsjednika Baracka Obamu ne makne na siguran način, mirno i hitro s položaja. U protivnom, ako još malo duže ostane na položaju, SAD i mnogi drugi doživjet će uskoro udes. Pred oko tjedan dana, klika oko Predsjednika već je pokrenula paklenu, globalnu hiperinflaciju. Moramo te vatre potencijalne hiperinflacije pogasiti sad, ili će uskoro biti prekasno sprječiti holokaust koji će se sručiti na naš planet.

---

¹ Kao što ću tu činjenicu istaknuti na prikladnom kasnijem mjestu unutar ovog izvješća, većina ljudi još uvijek nije sposobna raspoznati razliku između primjena pukog „predskazivanja (proricanja)“ i stručnog „predviđanja (prognoziranja)“. Ukratko, činjenica je kod toga, da su obično praznovjerni ljudi oni koji „predskazuju“ statistički točne datume odsudnog toka događaja. Treba reći, u svom prvom objavljenom predviđanju kratkoročne prognoze velike recesije za koju [sam rekao da] treba doći u veljači-ožujku 1957.g., koju sam objavio u srpnju 1956., određeni čimbenici u vezi s automobilskom industrijom tog vremena, omogućili su takvo precizno određivanje datuma. Inače, izuzevši takve izvanredne okolnosti, kompetentni ekonomisti, koji su, kao što je poznato, rijetki ovih dana, oslanjaju se na predviđanje posljedica ne samo propusta u predviđanju, već, propusta u ispravljanju posljedica predviđanja ugrađenih u odabir, ili jednostavno propusta u definiranju specifičnog područja fizičko ekonomskog prostorvremena unutar kojeg se promjena okolnosti društvenih procesa, za bolje ili gore, mora predvidjeti. Iz razloga koje sam već predstavio, više puta, patološke crte Predsjednika Baracka Obame sprječile bi ga od napuštanja tih svojih tvrdoglavih odabira koji bi, sami po sebi, osigurali ranu lančanu reakciju propasti sadašnjeg svjetskog monetarno financijskog sustava. Naročito, sadašnje, „popularne“ ali nekompetentne, uobičajene metode statističkih predskazivanja, zasnivaju se na prepostavkama Paolo-Sarpi-jevskih oblika indiferentnosti, kao one njegovog sljedbenika Adama Smitha, a sve u suprotnosti s postojanjem svakog stvarno učinkovitog izraza univerzalnih fizičkih zakonitosti/načela, izraza kojeg smo sposobni spoznati.

Stoga, zbog takovih razloga, ne samo u našim SAD-ima, već širom svijeta, anglo-američki transatlantski sektor sad lebdi na rubu najveće količine novčane i fizičke propasti u cijeloj modernoj povijesti do današnjeg dana.

Stoga, početkom sljedećeg tjedna, određenu propalu ličnost, američkog Predsjednika Baracka Obamu mudri ljudi otpravili su na sada predstojeći, rani odlazak iz predsjedništva SADA. Jedina zdrava mogućnost nastavka civilizacije na našem planetu sada bila bi napustiti već do krajnosti propali, globalni, monetaristički sustav, i zamijeniti ga kreditnim sustavom u obliku kako je namjeravalo predsjedništvo Franklina Delano Roosevelta. Ta promjena, s ovog monetarnog sustava, koji sada uništava našu naciju, na ulazak u fizičko gospodarsku obnovu pod kreditnim sustavom, zahtijeva odsudno značajne vrste hitno potrebnih promjena ekonomске organizacije ne samo američkog gospodarstva već planeta kao cjeline.

Perspektiva aktualnog pokretanja projekta NAWAPAE [razrađenog] 1964.g. sada daje podstrek, uz uključenje napretka određenih tehnologija, ubrzanom, visoko tehnološkim radnim mjestima kao sredstvom spašavanja SADA, među inim, od globalne katastrofe koju bi pružio nastavak masovno ubilačke marionetske vlade britanske imperijalne marionete i američkog Predsjednika Baracka Obame.

Zadaća pred nama:

Prijedlog od odsudne važnosti je ovaj:

Mogu li naše Sjedinjene Države Amerike preživjeti uzastopna nastojanja uništenja naše republike, koja je provodio splet Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg i Baracka Obame do sada. Odgovor je: „Ne ako Predsjednik Barack Obama bude služio kao Predsjednik kroz još samo nekoliko mjeseci, ili nekoliko tjedana od sada.“

Prema tome, činjenica ako Obamu uskoro ne uklone iz Predsjedništva, vrlo vjerojatno će, ne samo SAD uskoro prestati postojati kao država; gospodarstvo cjelokupnog transatlantskog područja će vrlo brzo propasti, a sudbina azijskih država bit će također praktički uskoro nakon toga zapečaćena. Ako se moj prijedlog relativno hitnog svrgnuća Predsjednika Baracka Obame sprovede kao što sam ga naznačio, tada bi preostalo pitanje bilo: „Kako će potrebna obnova profunkcionirati?“ U tom slučaju, pravi bi odabir gradiva rasprave među vodećim umovima svjetskih vodećih vlada bio: „Koja je, uopće, bitna, sistematska razlika između 'novčanog sustava' i 'kreditnog sustava'?“

Ako se ti uvjeti ispune, zaključak do kojeg bi se moralo doći, uskoro, čak i bar kod nekolicine ovih vlada koje će uspjeti u odabiru pravog odgovora, obilježit će se kao odabir u korist 'kreditnog sustava'. Odluka od odsudne važnosti imat će u obliku: „Moramo priznati da odabir mora biti nadomeštanje monetarnog sustava praktički globalnim kreditnim sustavom odmah.“

Takva bi odluka bila uspješna. Nikakva druga ne bi.

Usvajanje takve reforme sustava od strane i među suodnosno suverenim državama ovisilo bi, u strogom smislu, o četiri mjere poduzete u hitnom slijedu:

1. Predsjednik Obama mora se „pomiriti s ostavkom. On je bio propala ličnost, jer je u stanovitom smislu odlika njegova osobnog nedostatka u biti ista umna bolest kao ona cara Nerona i Adolfa Hitlera, nedostatak koji je odveo njihove dotične nacije u usporedive katastrofe, pa čak i velik dio svijeta. Ne smijemo okljevati, čekajući, kao glupi gledatelji sa strane, da nas taj neizbjježni kraj zadesi.

Iz njemačkog magazina Simplissimus iz početka 20. stoljeća: "Engleski zubar radi na Holandaninu: 'Trebam vaše zube da sebi napravim lijepi, nov uzorak'" (lijevo, 1918.g.); utapljanje u moru gotovine (dole, 1923., za vrijeme hiperinflacije Weimarske republike).

2. Sljedeći korak, odmah nakon što se Predsjednik Obama povuče s položaja, bit će provedba po kratkom postupku točne replike zakonskog čina Glass-Steagalla iz 1933.g., koja će biti hitna, neposredna i stalna mjera globalne reforme.

3. Pokrenut će se savez određenih glavnih i drugih suverenih, država nacija koje se slažu s time, u obliku globalnog, kreditnog sustava čvrstih valutnih tečajeva, ustvari replika nakane Predsjednika Franklina Roosevelta [na konferenciji] u Bretton Woodsu 1944.g., za poslijeratni svijet.

4. Slijed velikih programa dugoročnih i dalekosežnih ulaganja u izgradnju infrastrukture, predstavljajući time program čiji je tipičan primjer hitno pokretanje cijelokupnog razvoja NAWAPAE, na Zemlji i njen odraz u bližim područjima našeg Sunčevog sustava. Bit će to program koji će se voditi suradnjom voljnih suverenih nacija. Program će služiti kao pogon i vodilica ubrzane stope povećanja proizvodne moći radne snage kroz preostala desetljeća sadašnjeg još mladog stoljeća.

Kao što studija posljedica hitnog uvođenja programa NAWAPAE sad pokazuje, aktualno pokretanje misije NAWAPAE pod tim okolnostima, sad bi moglo zaustaviti pa čak i preokrenuti sadašnje nadolazeće poniranje u, ako se ne zaustavi, najdublje i najdulje depresije u povijesti modernog svijeta. Ustvari takve reforme spasile bi planet od dubokog ponora u krizu sloma koju je već prošlih tjedana pokrenula Obamina administracija i njeni ortaci u američkom Sustavu Savezne Pričuve.

U tom slučaju, glede načela zakona, vodeća mjera hitne i nužne reforme bit će, da „puki novac nema nigdje nikakve urođene vrijednosti na ovom planetu! Nikakve!“

Strogo govoreći, vrsta 'vrijednosti' koja se može pridodati 'novcu' vodećih država, počivala bi tada na prepostavki stvarnosti, da novac ima samo 'političku vrijednost' koju mu društvo dodjeljuje, radije nego fizičko-ekonomsku. Stoga, suvereni nacionalni partneri trebaju izdati svoje i međusobne kredite i to se onda vrši, politički, za svoju vlastitu i zajedničku, neposrednu i dugoročnu dobrobit.

Da bi takvo uređenje uspjelo, ono mora funkcionirati pod kreditnim sustavom čvrstih valutnih tečaja; što će onda poslužiti kao glavni, fizičko-ekonomski stroj ubrzane stope povećanja fizičkih proizvodnih moći radne snage, ne samo unutar suverenih država, već među zajednicom suverena.

U.S. Army Corps of Engineers/Bob Helms

Sjevernoameričko udruženje [za razvoj] vodene i električne energije (NAWAPA) je prvenstveni plan razvoja globalne infrastrukture, sad na stolu za hitno usvajanje. Projekt bi preusmjerio sadašnje tokove u Arktik, na jug, gdje bi prouzrokovao da biosfera procvjeta širom Kanade i Sjedinjenih Država, i sjevernog Meksika. Na slici brana Dalles u Oregonu.

Primjer NAWAPAE

Promjenu se mora izvršiti u skladu s pojmom „infrastrukture“, a tipičan primjer je moja inicijativa hitrog pokretanja „pod punim gasom“ izgradnje NAWAPAE uz pomoć najnovijih dostignuća.

Moramo početi razmišljati u smislu kvalitativnih skokova u kulturama organizacije proizvodnje i njihovih društava. Moramo početi misliti u Prometejskom smislu kvalitativnog napretka kojeg rese skokovi više redova veličine u gustoći protoka energije.

Naprimjer, sadašnje prethodne faze čovjekova napretka prema izgledima Ijudske kolonizacije Marsa, sili nas da se uzdignemo na platformu termonuklearne fuzije. To, sa svoje strane, zahtjeva pomak u razmišljanju sa znanosti korpuskularne fizike, znanosti fizike čestica, na znanost singulariteta (osebujnosti) u međuplanetarnom prostoru, koji nikad nije prazni prostor, već uvijek obiluje gustim kozmičkim zračenjem, obuhvaćajući i zračenja od i između, živih osoba.

Time naglašavamo da je pravilno ispravljena uporaba izraza „infrastrukture“ u skladu s pojmom „infrastrukture“ koji sam naznačio u ranijim objavljenim radovima o toj građi. U tim radovima naglasio sam da se ispravljena uporaba tog izraza treba primijeniti na raspon uzastopnih, kvalitativnih napredaka u uvođenju viših odlika „platformi“, a tipičan primjer je slijed: pomorske kulture, [kulture nastale širenjem uz] riječne sustave, kultura u sprezi s nacionalnim, kontinentalnim i interkontinentalnim željeznicama, kultura nuklearne fisije i termonuklearne fuzije, i još viših kultura integracije bližeg prostora naše Sunčevog sustava u skladu s istim općim pravcem kvalitativnih skokova u „gustoći protoka energije“, i postizanja skladnog reda pri stvaranju viših redova platformi na kojima će doći do postignuća viših odlika produktivnosti.

Takvi su specifični zaključci do kojih trebaju doći nacije koje će davati veću važnost uporabi novca kao sredstva ograničenog na točno određene pojmove u sprezi s kreditnim sustavom soja čvrsto povezanog s onim početkom koji je predstavljao korijene kasnijeg gospodarstva SADa, i koji je izvorno bio u sprezi s uporabom „'Pinetree' shillinga“ koji je stupio u uporabu na osnovu povelje naseobine Massachusetskog zaljeva. Bilo je to gospodarstvo koje je prekrasno uspijevalo sve do intervencija engleskog kralja Jamesa II i Williama od Orangea, koje su zatle prava naseobina na natruhe suverenosti glede gospodarstva.

Čak i nakon što su SAD ratom osigurale svoju neovisnost, vještina Britanskog carstva u primjeni uništavajuće sile nad SAD-ima, koje su ostale osamljene zbog političkog sloma svojih bivših, ratnodopskih europskih saveznika, pa su opetovano trpele lakoma britanska upletanja u svoje unutarnje i vanjske poslove, i, često, čak i pod svojim Predsjednicima, agentima Britanske istočno indijske tvrtke koja je pak uspostavila svoju sigurnu bazu unutar američkog gospodarstva i političkog sustava. Tek nakon pobjede SADA nad (lord) Palmerstonovom britanskom marionetom znamom kao Konfederacija, SAD su mogle s vremena na vrijeme biti prijetnja i djelotvoran izazov britanskoj imperijalnoj sili. Ta se prednost većinom rasplinula pod nizom umorstava Predsjednika kao ubojstvom Williama McKinleyja, koji su doveli [na vlast] niz marioneta, britanskih i Wall Street-a, kao što su bili Theodore Roosevelt, Woodrow Wilson, Calvin Coolidge i Herbert Hoover, sve do vremena kad su SAD i njen ustav prevladali i do stanovite mjere osovili se na svoju neovisnost pod Predsjednikom Franklinom D. Rooseveltom; no izgubile su veći dio stečenog u vrijeme Predsjednika Harryja S. Trumana, i još uvijek [trpe gubitak] zbog posljedica proizašlih iz umorstva Predsjednika Johna F. Kennedyja, što je počistilo palubu za London da bi bez veće muke mogao usmjeriti SAD u dugotrajni, pogubni rat u Indokini iz kojeg se američki suverenitet nikad nije potpuno oporavio, sve do današnjeg dana.

U biti, zla kob glede američkih Predsjednika i drugih politički utjecajnih osoba, koji su bili praktički britanske marionete bila je, djelomično, odraz slabosti SADA relativno naspram snage Britanskog carstva; no, najtrajniji takvi vanjski utjecaji, sve do sadašnjeg časa, bili su utjecaji tobože bogatih moćnih ostataka finansijske moći Britanske istočno indijske tvrtke, kao što su bostonški 'Vault [sef/svod]' i njujorški Wall Street, unutar samog finansijskog establišmenta SADA.

Sad je došlo vrijeme, pod Predsjednikom Barackom Obamom, koje pruža priliku da raskinemo britanski imperijalni stisak na unutarnje prilike SADA. Četiri koraka od odsudne važnosti koja sam gore naznačio, bila bi dovoljna da nam to dostignuće stavi na dohvati ruke. Ako SAD uspiju uspostaviti to dostignuće, nastupile bi povoljne prilike za poboljšanje uvjeta cjelokupnog svijeta, kad bismo mi, iz SADA, mogli hrabrosti iznjedriti tu veliku dobrobit.

Povratak sada na pravo ekonomsko načelo kreditnog sustava koje još uvijek postoji usađeno u naš Savezni ustav, u taj ustavni sustav kredita kojeg su prvo uspostavili u Massachusettsu na osnovu izvorne kraljevske povelje, značio bi promjenu koja bi vodila iz urođenog, dugoročnog upropaštenja od globalnog, monetarističkog sustava, i koja se trenutno nazire u suprotnosti između znanosti fizičke ekonomije i protivne, imperijalističke tradicije koja je vladala, i upropastila [gospodarstva], pod plaštem europske pomorsko imperijalističke tradicije nakon određenih okolnosti kao što je bila smrt makedonskog Aleksandra Velikog.

Prema tome, kad jednom zakonski čin Glass-Steagalla postane ponovno zakonom, posljedica će biti ukidanje obveza vlade SADA da „spašava“ finansijski otpad smeća monetarizma, ukidanje nemoralnog nametanja tvrtki kao da njihov dug spada u nacionalnu zaduženost, što će osloboediti vladu SADA da se dokopa bilijuna novih američkih dolara potrebnih hitrim mjerama obnove. Oživljavanje našeg nacionalnog gospodarstva dalo bi nam slobodu odmah krenuti u stvaranje 3 do 4 milijuna radnih mjesta našim najkvalificiranim a sada nezaposlenim radnicima, te isto tako pokrenuti stimulaciju, veoma nužne gospodarske obnove naših susjeda Kanade i Meksika. Taj početni, ogromni korak početka gospodarske obnove, postao bi početkom ustvari globalne gospodarske obnove naših perspektivnih partnera diljem većeg dijela svijeta: u stilu Franklina Roosevelta.

Pojasnit ću to kako slijedi.

Naš Američki sustav

Kao što sam isticao, često, u ranijim objavljenim radovima da je Alexander Hamilton, američki Ministar riznice definirao kao „Američki sustav političke ekonomije“, onaj sustav koji je ne samo plod istog ustavnog sustava fizičke zakonitosti kojeg su iznjedrili vodeći ekonomisti kao, najzapaženije, Alexander Hamilton, Henry C. Carey, i Predsjednici Washington, John Quincy Adams, Abraham Lincoln i Franklin Roosevelt. Nužna američka politika, za razliku od europskog monetarističkog, i u biti imperijalističkog sustava, već je bila politika koju je sjajno i uspješno provodila kolonija Massachusettskog zaljeva sve dok Velika Britanije nije prekršila danu povelju te kolonije. Ono što je funkcionalo u Massachusettsu, pod tom poveljom u 17. stoljeću, bilo je ustvari rođenje Američkog kreditnog sustava, svojstvenog nakani našeg Saveznog ustava.

Suprotno tome, uz rijetke i kratke iznimke, europske nacije koje su prihvatile monetarizam kao zaseban sustav različit od kreditnog sustava, samo su vrlo rijetko prihvatali takvu gospodarsku reformu, pa ona nije imala svoju urođene, trajne vrste stalnog autoriteta. Taj problem, naročito unutar Europe, problem Europe od kojeg su američki doseljenici pobjegli iz svojih rodnih zemalja u mješavini ponosa i očaja, bio je takav da je ono što se provodilo, u zakonu ili u praksi, počivajući na duboko usađenim, i obično pobjedničkim i tradicionalnim mišljenjem u pravosuđu, predstavljalo mehanizme lihvarske prakse oligarhijskih političkih mjera monetarističkog imperijalizma, mjerama koje su nastale iz, među inim izvorima, Peloponeskog rata. One su prevladavale kao izraz pomorskog oblika primjene imperijalizma, različitog, glede toga, od takozvanog „Azijskog modela“.

Naprimjer: postojeći upropaštavajući sustav „eura“, bio je „prirodna izraslina“ spleta britanskog imperijalizma i europskog oligarhijskog načela monetarističke prakse, koji je trajno vladao, uz iznimke u relativno kratkim razdobljima. Takve relativno kratke europske iznimke obuhvaćaju razvoj, u vremenu od 1877.-1890. pod vodećim uplivom kancelara Bismarcka; no prerijetko, i govoreći u relativnom smislu, kratkoročno.

Moje vlastito viđenje tih stvari europske tradicije, ne počinje unutar granica utemeljenja same kolonije Massachusettskog zaljeva. Težnja Kristofora Kolumba za stvarnim otkrićem kopnene obale za koju je onda već 1480.g. znao da je na određenoj udaljenosti preko Atlantika, a to znanje su mu obznanili krugovi kardinala Nikole Kuzanskog i sama Kuzina pisanja. To znanje se, sa svoje strane, zasnivalo na već ranijem otkriću veličine planeta Zemlje, na otkrićima velikog Eratostena,

Veliki znanstvenik Nikola Kuzanski upozoravao je da će se zbog nadolazeće dekadencije europske kulture, koja se povodila Venecijom potaknutim otomanskim osvajanjem Konstantinopolsa, morati tražiti veza s kontinentima i narodima u zemljama s druge strane zemljinih velikih oceana. Samo tako, predlagao je Kuza, moći će se dragocjeni sadržaj kojeg je Europa namirila od Renesanse znane i kao veliki ekumenski Koncil u Firenci, sačuvati, a za to će trebati doseći daleke kontinente preko velikih oceana.

U tom smislu, svaka istinska moderna europska kultura zasnivala se na dva ključna pisana djela kardinala Nikole Kuzanskog: njegovo djelo **Concordantia Catholica** – koncepcija modernog suverenog oblika kultura države nacija – i Kuzino obznanjivanje koncepcije suverenog oblika modernog društva države nacije, koje se zasniva na koncepcijama koje je predstavio u svojim djelima kao što je utemeljenje moderne znanosti u svom radu **De docta ignorantia**.

Isto pitanje modernog suverenog oblika kultura države nacije, osnovica je dostignuća kao i urođenih grješaka parlamentarnih vlada. Uzmite u obzir znakoviti slučaj prezira vrijednog djelovanja do kojeg je pod utjecajem mletačkih agenata, kao što su Francesco Zorzi i kardinal Pole, došlo u vrijeme vladavine engleskog kralja Henryja VIII.

Razmotrite slučaj Henryja VIII. u njegovom krvništvu nad svojim velikim kancelarom, Sir Thomasom Moreom, po nalogu agenata Mletačke stranke, kao Cromwell i kardinal Pole.

Korijeni Britanskog carstva

Tijekom ranih dana monarhije Henryja VIII. krhki vjerski mir vladao je u već problematičnoj Europi, i to unatoč kroničnom habsburškom zagađenju kraljevskih bračnih postelja Španjolske. Već tada krhki mir između Španjolske, Francuske i Engleske zaustavio je izbijanje opće opasnosti provale općeg vjerskog rata kojeg je Habsburška dinastija raspirivala istjerivanjem Židova iz Španjolske 1492.g.²

Uloge mletačkih agenata predvođenih đavoljim bračnim savjetnikom Henryja VIII., mrziteljem Kuze i mletačkim špijunom, kabalistom Francescom Zorzijem, i Henryjevim Thomasom Cromwellom i kardinalom Pole-om, bile su odsudni čimbenici manipulacija već krhkog mentalnog stanja propalog Henryja VIII., čija bi nas laviranja iz zdravog razuma trebala podsjetiti

² Vidi, izvornu francusku verziju Giuseppe Verdijeve obrade Friedrich Schillerovog prikaza znakovite povijesti, kao u Verdijevom *Don Carlosu*.

na takve slične slučajeve sistematski „propalih ličnosti“, kao car Neron, Adolf Hitler, i naša vlastita Neronova slika, Predsjednik Barack Obama i njegova prateća, sve krhkija klika sada.

Od gomile krvoprolića koja je Henry VIII prouzrokovao, pravosudno umorstvo Sir Thomasa Morea bilo je najodsudnije, jer je time zapečatilo, More-ovom krvlju, opredijeljenost Engleske stanju neprekidnih vjerskih ratovanja, koja će se ustvari nastaviti sve do velikog Vestfalskog mirovnog ugovora 1648.g. Usprkos tome, unatoč hitnosti radi budućih pokoljenja, da dođe do tog mira, šteta koju je počinio Henry VIII svojom ulogom osakatila je ozračja civilizacija od tog vremena pa sve do današnjeg trenutka pisanja ovog izvješća.

Od svih posljedica tog vjerskog ratovanja koje se nastavilo sve do Vestfalskog mira 1648., povijest nakon toga pokazuje da je najgori bio način kojim je Mletačka stranka koju je vodio Paolo Sarpi utrla put tom „Tridesetogodišnjem ratu“ između dvaju blizanaca – klike Sarpija i Habsburškog carstva—koji su ujedinili uloge i doveli do neto učinka da su svi ratovi koje je planet pretrpio nakon toga, ishod su jadnog izopačenog Henryja VIII, što je omogućilo, tada, tadašnjoj „Mletačkoj monetarističkoj stranki“, a to se nastavlja, preko današnje britanske imperijalne marionete, orkestrirati raznorazne vrste zla, uključujući dva „svjetska rata“ i Hitlerov režim, sve do današnjeg dana.

Obrazac razvoja događaja do kojih je došlo od početka povijesti moderne europske civilizacije od 1401.g. poslije Krista, treba se uzeti kao [gradivo] koje nas sad prisiljava usredotočiti se na ono, što je mnogima bila tajanstvena ulogu novca u čitavom opsegu od drevne preko moderne europske povijesti još od prije vremena kad je slavni Eshil sastavio svoju **Prometejevu** trilogiju.

Isti taj problem, gledan sa stajališta primjera koji pruža slučaj Henryja VIII, osnovica je cjelokupne tradicije parlamentarnih vlada Europe, kao naprimjer Britanije pod sadašnjim, sarpijevskim oblikom anglo-holandskog monarhijskog sustava monetarističkog oblika imperijalističkog carstva, uspostavljenog pod Williamom od Orangea i nastavljenog kao de facto svjetsko carstvo sve do današnjeg dana. Takav je bio model sukoba unutar europske civilizacije, kao što je bio nakon od Mletaka poticanog krvoprolića koje je Henryja VIII počinio nad svojim slavnim kancelarom Sir Thomasom Moreom. Čak i europski Predsjednički sustavi obično u sebi podrazumijevaju ustavni karakter parlamentarnog radije nego istinskog republikanskog sustava, ili su diktature. „Bonapartistički model“, s tipičnim primjerom režima Napoleona, spodobe koja je ubrzo postala habsburški slugan, a također i njegove karikature, britanske marionete Napoleona III, pa takozvani fašistički sustavi Europe i u često Habsburgovcima zagađenoj

Pravosudno umorstvo Sir Thomasa More-a (1478.-1535.) od Henryja VIII zapečatilo je opredijeljenje Engleska stanju neprekidnih ratovanja, koje je trajalo sve do Vestfalskog mira 1648.g. Slika Norea od Hansa Holbeina, 1527.

Centralnoj i Južnoj Americi, bili su odraz nedostatka takve vrste istinske republikanske koncepcije, gdje su tipični primjeri bili izvorna kolonija Massachusetts zaljeva s kraljevskom poveljom i Savezni ustav Sjedinjenih Država.

Toliko o tome do sad, pa zaključimo ovaj uvodni dio izvješća sljedećim pojašnjenjima. U svrhu usporedbe glede stvari načela, razmotrite sljedeće.

www.people.fas.harvard.edu

Britanci su pokrenuli 1984.g. inicijativu uništenja ostataka FDRovog nasljeđa, koristeći Alana Greenspana (na slici gore s Robertom Rubinom, desno), dužnosti J.P. Morganove banke. Slika desno pokazuje patrijarha dinastije Morgan, J.P. Morgana iz 1914.g.

Library of Congress

potrošnje, ne postoji kompetentan pojam ekonomiske vrijednosti kao takve u sustavu novca, osim u svrhu praktične uloge uporabe novca kao politički kontroliranog oblika sustava novaca određenih suverenih država nacija. Takav dogovor, kad ga jednom vodeća skupina među suglasnim nacijama uvede, bio bi sustav novca u načelnoj uporabi, kao oruđe izdavanja javnog kredita, u svakom slučaju, od strane suverene nacije, kao naprimjer, u slučaju sustava čvrstih valutnih tečajeva, u sustavu kojeg je Predsjednik SADa Franklin D. Roosevelt postavio kao zakon nacija kombinacijom zakona Glass-Steagalla 1933.g. i Bretton Woodskog propisa međunarodne suradnje na osnovi sustava čvrstog valutnog tečaja 1944.g.

Međunarodna struktura koju je FDRov zakon uspostavio [bila je na snazi] sve do prešutno izdajničkog aktualnog opoziva, u to vrijeme, sustava čvrstog valutnog tečaja u razdoblju od 1971.-1972. Taj dogovor čvrstog valutnog tečaja bio je struktura koja se također zasnivala na prethodnom zakonu Glass-Steagalla iz 1933. Njihovo udruženo djelovanje, kao što je bilo pod Franklinom Rooseveltom, bilo je sustav zakona kojeg je vlada Predsjednika Nixon-a upropastila, i on je bio ustvari uništavan kroz sljedeća desetljeća putem britanske imperialističke inicijative pokrenute 1984.g. kroz ured britanskog Wall Street-skog oruđa J.P. Morganovog Alana Greenspana.

Opoziv tih dvaju američkih zakona, Glass-Steagallowog i sustava čvrstog valutnog tečaja, o kojima je ovisio nastavak postojanja namjeravane monetarno ekonomске stabilnosti svijeta u razdoblju poslije 2. svjetskog rata, utro je put legalizaciji goleme korupcije, koju je poduzeo Alan Greenspan, Predsjednik Savezne pričuve SADA, [korupcije] svjetskog monetarnog sustava koja se oslanjala na pretpostavci britanskog pokretanja imperijalnog Inter-Alpha skupa [banaka] (takozvani BRIC) lorda Jacoba Rotschilda, koji sada upravlja, izravno ili posredno, oko procijenjenih 70% svjetskog imperijalističkog međunarodnog bankarstva danas.

Ta operacija, usredotočena na osebujnu službu Jacoba Rotschilda priznatoj imperijalnoj, Britanskoj monarhiji Elizabete II, a koja se pokazala groznom ludorijom, sada je otjerala cjelokupni planet na tijesni rub hiperinflacije u stilu weimarske, s istim posljedicama, samo na globalnoj razini, čiji je učinak bio uništenje zemlje Weimarske Njemačke 1923.g.

Nažalost, u povijesti naročito europske civilizacije od posljedica pada istrunulog Perzijskog carstva, sam novac, za razliku od propisanih novčanih sredstava javnog kredita nacije, kao u slučaju našeg vlastitog (često prekršenog) Saveznog ustava, zlorabio se, često, uglavnom kao sredstvo vrste urođenih zločina protiv čovječanstva znanog inače kao lihva. Ono što su time nametnuli bio je, uglavnom, neka vrsta pomorskog imperijalizma, i to od vremena pogibije Aleksandra Velikog, do sadašnje sveobuhvatne, imperijalne sile Britanskog carstva nakon 1971.-1972.g., kao što je odraz toga sada kreacija lorda Jacoba Rotschilda iz 1971.g., Inter-Alpha sustav Britanskog carstva i njegovih marioneta na Wall Streetu.

Vratit ćemo se dalnjem istraživanju te građe, nakon neophodnog istraživanja načelnih, azijskih korijena današnjih specifično europskih oligarhijskih modela.

I. PROPAST SUMERIJE KAO MODEL

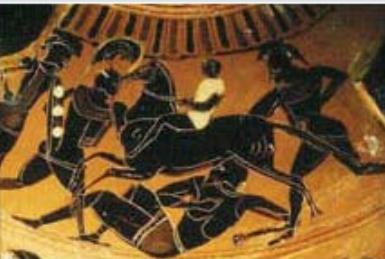
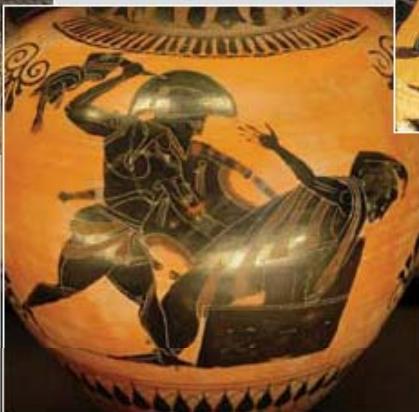
Najbolji među dostupnim izvorima proučavanja počela europskih monetarnih sustava, te prema tome njihovih „društvenih bolesti“, predstavlja slučaj pada i propasti nekoć ponosne Sumerije, pružajući nam sliku sumerijske kulture odnosno odlike pomorske indijsko-oceanske kulture, koja je u početku prosperirala pod sustavom kojeg su arheolozi opisno naznačili kao „zakup luka i strijele“. Posljedice kasnijeg pada i propasti te kulture, ostavile su, u značajnoj mjeri, pečat kroz niz uglavnom semitskih kultura, kao što je dobro znani slučaj Babilona, jednog od nasljednika Sumerije. Iste pogreške koje su Sumeriju odvele u stanje propasti, često su se ponavljale među nasljednicima te regije Bliskog Istoka..

Izvorno, Sumerija je funkcionirala pod sustavom „zakupa luka i strijele“, kako se to danas naznačuje. Tu treba istaknuti da su neovisni seljaci, svaka porodica pod vlastitom upravom svojih navodnjavanih polja, držali parcelu pod uvjetima diobe svog proizvoda sa skladištem u vlasništvu odgovarajućeg „svečenstva“. Ovaj društveni dogovor zasnivao se na, kako su to važni arheolozi zvali, sustavu „zakupa luka i strijele“; seljak je imao obavezu održavati i koristiti svoje oružje za obranu cjelokupnog društva.

Creative Commons/M. Lubinski
Sumerijska civilizacija trajala je od 26.
do 23. stoljeća pr. Krista. Na slici,
ruševine sumerijskog grada Ura u
sjevernom Iraku. U daljini se vidi
obnova fasade Velikog zigurata Ura

Vjeruje se da se Trojanski rat,
predmet Homerove Ilijade, dogodio u 12. stoljeću pr. Krista. Dole:
Prizor iz Homerova epa na atičkoj
amfori iz oko 520.g. pr. Krista.

Peloponeski rat (431.-404. pr.
Krista) učvrstio je snage lihve i
monetarizma u grčkom svijetu.
Scena iz tog rata na atičkoj amfori.

No, kao što se na sličan propadanju Bagdadskog proces nagrizanja prava seljaka ratara doveo je do pogodovanja štetne slanosti seljačkih zemljišta, pa se zatim vlasništvo zamjenilo dogovorom o mješovitom uzgoju i diobi kultura, i nakon toga je nastupilo ustvari ropstvo. Promatrao sam osobno posljedice sličnih procesa za vrijeme svoje posjete Iraku u ranim 1970.-im. Slabljenje nekad velikog Kalifata iz vremena Karla Velikog, bilo je ključ vrste procesa kojeg sam ispitivao uzvodno uz rijeke u Iraku u vrijeme svoje posjete.

Ovaj skup primjera iz kako se to sada konvencionalno zove, jednom ponosne, „drevne Mezopotamije“ koja je, u početku, prosperirala, treba se primijeniti kao norma u proučavanju nasljednika Bliskog Istoka, naknadnih globalno raširenih kroničnih ciklusa uspona, pada i propasti u europskoj povijesti, pod vladavinom monetarnih sustava, naročito sredozemnih i atlantskih područja svijeta. Kao i sadašnji sustav u biti mletačkog, nadnacionalnog, Britanskog carstva i njegovih europskih pomorskih prethodnika, taj proces pokazuje djelovanje zamjene monetarističkih sustava za sustav relativnih fizičko ekonomskih vrijednosti.

Kao što sam napomenuo, na početku ovog poglavlja, u specifičnom slučaju same Sumerije, sustavne faze koje su postale kobni put fizičko ekonomskog pada, došle su od pada koji je počeo narušavanjem „prava zakupa luka i strijele“ seljaka, ali isto tako i moralnim i fizičko ekonomskim truljenjem putem poniženja seljaka na pukog najamnika i kasnije, ustvari roba. Poglavito, ista mezopotamska dekadencija usmjeravala je proces pada Bagdadskog kalifata, od jednom svjetskog središta stečenog znanja i napretka, za života kalifa Harun al Rašida, saveznika Karla Velikog, na pad Kalifata pod uvezenom turском mišicom, i propast u stilu ranijeg primjera propasti Sumerije.

Obrazac koji se može vidjeti u slučaju dekadencije Sumerije, bio je i jest tamo, ustvari, vladajući, znani, društveno gospodarski model tog vremena. Razliku između, ustvari, legendarnog „Azijskog modela“ imperijalizma, i onog što je Europski model postao sada pod prevlašću Europske Unije, podjarmivši se sadašnjem vidu Britanskog carstva, treba gledati kao tipičan primjer prethodnika pomorske kulture Homerskog viđenja dugotrajne, pogubne opsade Troje, kao i [primjer] posljedica toga kako ih je prikazao veliki dramaturg Eshil.

način dogodilo u fazi kalifata kasnije, mišićavi

Taj obrazac kroz povijest, kojeg se može proučavati u slučaju opetovanih propadanja u drevnoj Mezopotamiji, ponavljao se u sredozemnim kulturama koje su došle iza Azijskog modela, kao u posljedicama Peloponeskog rata u Sredozemlju, i u usponu oblika Mletačkog pomorskog carstva iz raspadajuće lešine Bizanta, te također, u usponu tog pomorskog oblika međunarodnog lihvarenja koje je postalo znano kao Britansko carstvo današnjice.

Oko 1492.g., Mletački sustav imperijalizma podvrgnuo se odsudno značajnoj strateškoj preinaci, kad se vodeća svjetska pomorska sila premjestila iz Sredozemlja na Atlantik. U tom procesu, pomak na Atlantik sa Sredozemlja, poprimio je oblik borbe za pomorsku prevlast između Iberijskog poluotoka, Francuske i anglo-holandskih pomorskih interesa koji su, pobjedom anglo-holandskih pomorsko imperijalnih interesa u „Sedmogodišnjem ratu“, učvrstiti svoj položaj na Pariškom mirovnom ugovoru 1763.g.

Tim pomakom sa Sredozemlja na Atlantik nije se promijenila bitna uloga koju je Venecija zadobila. Mleci, jednom uspostavljeni kao sila pred više od tisućljeća, ostali su središte organizacije monetarne sile, dok je vanjska ljudska monetarističke sile, anglo-holandski pomorski interesi, postala politička i vojna metropola sve većih globalnih operacija samog carstva. Mleci nisu nikad stvarno prepustili tu ulogu; jednostavno su prenijeli neke svoje funkcije na novo osnovanu londonsku granu, sve to kao dio prilagodbe na pomak polja vodećeg djelovanja sa Sredozemlja na Atlantik.

„Sedmogodišnji rat“, kao što je kancelar Bismarck istaknuo za vrijeme britanskih priprema i poticanja na 1. svjetski rat, ostao je podloga strateškog modela održavanja britanskog imperijalizma od tog vremena, kao što to dobro oslikava slučaj dvaju „Svjetskih ratova“.

Kroničan obrazac kod monetarnih sustava, ima korijene, sustavno, u redukcionističkim (naprimjer, „nulti tehnološki rast“) sustavima koji su odraz Eshilovog obilježavanja svirepe Zeusove tiranije, kao u njegovoj **Prometejevoj** trilogiji, a takva je i pro-genocidna politika 'World Wildlife zaklade' britanskog princa Philipa danas. Ta ostavina politike „nultog tehnološkog rasta“, oslikana **Prometejevom** trilogijom, nastavila se takvim pretpostavkama „nultog tehnološkog rasta“ suputnika tog sustavnog Aristotelovog zla, kojeg je kasnije ozigosao Filon Aleksandrijski, suradnik kršćanskog apostola Petra. Filon je napao Aristotelovu baštinu točno na tom predmetu. Napao je Aristotelovu dogmu zbog njene čudne pretpostavke, snažnoj tvrdnji da se Stvoritelj prestao baviti stvaralaštvom čim se početno pokretanje navodno utvrđene organizacije svemira konsolidiralo.³

Aristotelov model je nadomješten, glede oblika političkih sustava, tijekom europskih vjerskih ratova 1492.g. – 1648.g. To se dogodilo intervencijama pokrenuo je protiv neuspjelog Koncila u Trentu istinsko sotonski Paolo Sarpi, kojeg inače znamo kao praktičkog oca modernog europskog Liberalizma. Ovim ističemo poantu, da dok je Aristotelovom stečevinom, čiji su jedan od tipičnih primjera njegovih proizvoda, apriorističke pretpostavke Euklidske geometrije, propisan model „nultog tehnološkog rasta“, Sarpijeve sistematske pretpostavke, koje su danas znane kao britanska imperijalistička politika takvih samopriznatih neprijatelja Sjedinjenih Država kao lord Shelburneovi Adam Smith i Jeremy Bentham, promiču praktički pro-genocidne „teorije kaosa“

---

³ Budalasta besmislica Newtonovog "urara koji navija sat" bila je odraz ne samo Aristotela glede tog predmeta, već i gotovo sotonskih likova olimpskog Zeusa Eshilove Prometejeve trilogije i parole „Bog je mrtav“ Friedricha Nietzschea, te isto tako sljedbenika Nietzschea, kao što su, ne samo princ Philip, već također sklonosti sljedbenika Nietzscheovih "kreativnih destrukcionista" Somarta i Schumpetera kao što je Larry Summers Predsjednika Obame.

ugrađene u matematici Bertrand Russella koja je neprijateljska prema svim fizičkim znanstvenim načelima/zakonitostima.

Okovani Prometej

Tipičan primjer, ovako opisanog obrasca, gledanog kao kobnu baštinu Sumerije i sličnih društvenih modela dekadencije, vidi se u slučajevima europske i druge kasnije povijesti kao sadržaj Eshilovog **Prometeja**, te u modernim slučajevima kao politiku pro-genocidne *World Wildlife zaklade* princa Philipa i njenog „proturazvojnog“ kulta koji se eufemistički naziva „očuvanje okoliša“. Taj 'protu-razvojni' kult se tipično može vidjeti u svojim sustavnim svojstvima danas kao doktrina najgroznijeg čovjeka 20. stoljeća, Bertranda Russella i njegovog 'kompe' H.G. Wellsa. Kult-doktrina tih spodoba i njihovih sljedbenika u tom pogledu nije ustvari posljedica njihova straha da bi svijet mogao biti prenapučen ljudima, već njihov strah da ljudi možda ne bi prihvatali normu relativne zaglupljenosti, koju su im dodijelili vladari Britanskog carstva. To je upravo ista građa koju obrađuje Eshilov **Okovani Prometej**.

Vojска mongolskog vladara Hulaku Kana u napadu na Bagdad, središte Abasidskog kalifata 1258.g. Grad je bio potpuno razrušen, ubijeno do 1 milijuna ljudi, a Zlatni vijek Islama doživio svoj kraj.

Urođeno prijevarna, britanska „Maltuzijanska“ ideologija koju iskazuje britanski princ Philip i njegova *World Wildlife zaklada*, u biti je proizvod straha kod drevne i moderne oligarhije, da bi sveopće stanovništvo nacija moglo postati prepametno da bi podnosilo da se s njim postupa praktički kao sa stokom pod vladavinom oligarha. To je problem kojeg iskazuje Eshilova trilogija **Okovani Prometej**, koji se kasnije izražava kao takozvano „oligarhijsko načelo“ kojeg su zajedno propisali makedonski princ Filip i Ahemenidsko carstvo, a što je bio njihov prijedlog namjeravanog zajedničkog sustava prešutno svjetske, neprekidne oligarhijske vlasti. Bilo je to načelo mržnje protiv lika Prometeja koju je Aristotel u to vrijeme iskazivao. To je načelo oligarhijske vlasti na kojem počivaju *apriorističke* pretpostavke Aristotelovog sljedbenika Euklida. To je također doktrina „nultog rasta“ koja prožima ideologije iz sredine 19. stoljeća kao one Rudolfa Clasiusa i općenito sljedbenika kulta „drugog zakona termodinamike“ sve do današnjeg dana. Odatle kult „nultog rasta“ odanika *World Wildlife zaklade* princa Philipa. Odatle kult „stvaralačkog razaranja [kreativnog destrukcionizma]“ pro-fašističkih mentaliteta kao Nietzsche, Sombart, Shumpeter i Larry Summers Predsjednika Obame.

Pomakom snaga sa Sredozemlja na Atlantik, Mleci su ostali središte monetarne moći, no prenijeli su neke svoje funkcije na London. Gravura Venecije G. Brauna i F. Hogenburga, iz 1565.g.

U tom ozračju razmotrite praktičnu alternativu modernom fašističkom pojmu „opasnosti od prenapučenosti“.

Znani demografski obrasci usmjerenja povećanja potencijalne relativne gustoće napučenosti odraz su absolutne različitosti ljudskog bića od svih drugih nižih oblika života. Drugim riječima, ključ glede toga izrazio je slavni akademik V.I. Vernadski svojom rigoroznom znanstvenom različi-

tosti ljudskog stanovništva ('noosferom') od biosfere.

To jest, ljudska se vrsta jedinstveno razlikuje na jedinstven način od svih nižih oblika života potencijalom naše vrste za *svojevoljnim stvaralaštvom* otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti, pomoću kojih se potencijalna relativna gustoća napučenosti ljudske vrste *svojevoljno* povećava. Svi živi procesi, mora se reći, pokazuju nagon *de facto* inovacije i poboljšanja vrste rođova od relativno nižih, do viših odlika; no samo su ljudska bića sposobna proizvesti takve protu-aristotelovske, „prometejske“ učinke kao stvaralački čin *svojevoljnog* poznavanja otkrivenih zakonitosti, a to je vrsta napretka koja se masovno izražava kao čovjekov dragovoljni napredak pomoću *svojevoljnog* otkrića viših načela djelovanja.

Opće, *svojevoljno* unapređenje potencijalne relativne gustoće napučenosti značajnih kultura ljudskog roda, izražava se općenito kulturnim promjenama u sprezi s kvalitativno poboljšanim sredstvima održanja rastuće ljudske populacije na višoj razini standarda života i prosječne životne dobi plodovima kulturnog i znanstvenog napretka. Značajni oblici kulturnog napretka imaju svoj izražaj u otkrićima fizičko-znanstvenih zakonitosti i u, kako to pravilno smatramo unapređenjima proizvođenja viših redova kulturnog napretka. Bjelodan pojam tog modernog pojma napretka, u sprezi je, najupečatljivije, s nasljeđem firentinske Renesanse Filippa Brunellschija i Nikole Kuzanskog i njegovih sljedbenika u znanosti i Klasičnom umjetničkom radu kao Leonardo da Vinci, Johannes Kepler, Gottfried Leibniz i Johann Sebastian Bach. Ustvari, stvaralačke moći ljudskog uma mora se staviti u spregu s vidovima umnih funkcija koje moramo povezati, specifično, s Klasičnim načinima umjetničkog sastava/skladbe, koje su, sa svoje strane, u sprezi s razvijenim stvaralačkim moćima mašte uma pojedinca, kao što slučaj stručnog amatera violiniste Alberta Einsteina oslikava tu sponu.

Znani, povijesni napredak spleta znanstvene i Klasične umjetničke kulture u povijesti europske civilizacije, treba staviti u uzajamnu vezu s kvalitativnim koracima napretka kao što je razvoj, pod

vodstvom Karla Velikog, riječnih sustava razvijenih pod njegovim umijećem vođenja države. Napredak potencijalne relativne gustoće napučenosti u svrhu unapređenja fizičkih uvjeta života ljudi, izražava se u skokovima potencijala s tipični primjerom takvih događaja kao dopuna riječnog razvoja unutar Europe već uspostavljenim pomorskim sustavima, kao u slučaju vladavine Karla Velikog. Kasniji razvoj uporabe transkontinentalnog sustava željeznica, usporediva je dopuna. Razvoj uporabe nuklearne i termonuklearne energije, dodaje još višu platformu unapređenja čovjekove potencijalne relativne gustoće napučenosti i ljudske kulture općenito. Čovječanstvo sada čeka osvajanje susjednog sunčevog prostora. Slično tome, rad mojih suradnika i moj rad oživjeli su napola uspavanu nakanu razviti skok sjevernoameričkog potencijala stanovništva u obliku provedbe predloženog *Sjevernoameričkog Udruženja [za razvoj] Vodene i Električne Energije (NAWAPA)*, razvoj koji se može, i mora reproducirati u Euroaziji i drugdje. Sljedeći skok je u susjedni sunčev prostor: tomu dajemo ime „vanzemaljski imperativ“.

Doduše, sve do sada, napredak uvjeta života sveopćeg ljudskog roda, bio je škrti i [vođama' mrski] napredak, no ustajni nagon čak i u doba kad se napredak branio, ili je doživio katastrofalne preokrete koje su „zeleni“ nametali umjesto njega. Veliki strah vladajućih oligarha, kao što svjedoči slučaj britanskog princa Philipa sada, bio je da se s ljudima koji izlaze iz zaglavljenosti i postaju 'nezaglavljeni', ne može postupati kao praktički preglomaznom stokom. Odатле, tema Eshilove **Prometejeve** trilogije. Odatle, kuga znana kao euklidska geometrija.

II. SARPIJEVO OCCAMOVO PRAVILO

Obrazac europske povijesti čiji trag možemo pratiti od ponavljajućih kulturnih katastrofa u blisko azijskim krajevima, do uspona europskog društva, koji je slijedio nakon što je vojska pod vodstvom Aleksandra Velikog porazila Perzijsko carstvo, imala je oblik uspona do nadmoći niza pomorskih kultura, čije korijene možemo pratiti do djelotvorno prozvanog Olimpskog modela. Više od dva prošla stoljeća, nakon 1763.g., koja predstavljaju prevlast Britanskog carstva nad planetom (u početku lord Shelburnove Istočno indijske tvrtke) odgovara novoj kulturnoj pojavi, pomaku sa srednjovjekovnog europskog modela sljedbenika Aristotelovog kulta, [pomaka] na novi carski kult, pomak ugrađen u sljedbenike modernog britanskog kulta Paola Sarpija.

Moglo bi nekima izgledati, da bi se sustav imperijalne pomorske tiranije kojeg povezujemo sa Sarpijevim nasljedjem iz razdoblja Tridesetogodišnjeg rata, mogao svrstati u „kapitalistički“ soj poslijerenesanske ekstrapolacije srednjovjekovnih aristotelovskih tiranija. Ustvari, ne samo da je Sarpijev sustav bio novina u to vrijeme, već su ga Sarpi i sljedbenici, kao njegov slugan Galileo, razvili kao reakciju na veliku opasnost protiv oligarhizma s tipičnim primjerom u liku stratega Nicola Machiavellija i slavnog znanstvenika Johannesa Keplera, no još važnije od toga, bila je to reakcija protiv uočene opasnosti moderne znanosti pokrenute od takvih glavnih ličnosti firentinske Renesanse kao Fillipo Brunelleschi i kardinal Nikola Kuzanski. Upravo je Kuzino utemeljenje sistematski moderne znanosti, gdje tipičan primjer daju njegova djela koja su prokrčila put modernih saznanja u slučaju moderne države nacije, **Concordantia Catholica**, i moderne znanosti, **De docta ignorantia**, te su ona predstavljala bitnu opasnost moći oligarhijskih sila sa središtem u Veneciji. Upravo je neuspjeh Habsburgovaca i njihove Inkvizicije poraziti stečevinu moderne države nacije i njene nauke putem velikih vjerskih ratova koje je ta Inkvizicija

pokrenula u razdoblju od 1492. – 1648.g, doveo do poraza početnih napora razaranja moderne civilizacije vjerskim ratovima, što je, recimo tako, otvorilo vrata pojavi Paola Sarpija kao vođe novog oblika oligarhijske tiranije, i neprekidnog ratovanja. Ta nova tiranija bila je specifično skrojena da suzbije opasnost od moderne znanosti u sustavu suverenih država nacija, zasnovanih na otkrićima koje je pokrenuo, uglavnom, Kuzin utjecaj.

Tad stari, sad propali aristotelski sustav, suprotstavljaо se Klasičnoj grčkoj znanosti ljudi kao Arhita i njegov prijatelj Platon, i to uglavnom metodama u sprezi s Aristotelovim sustavom namjeravanog „praktički nultog znanstvenog napretka“.

Kulturološka i znanstvena revolucija koju je Kuza vodio nadmudrila je aristotelovsku metodu, uspostavljanjem načela, koje je postalo moderno načelo napretka ljudskih uvjeta kroz otkriće univerzalnih fizičkih zakonitosti. Pod utjecajem Kuzine politike, otpor habsburškim koljačima predstavljaо je novu vrstu strateške metode, koju se počelo povezivati s imenom Machiavellija, protiv koje je aristotelovska tradicija imala, urođeno, slabe mogućnosti da je porazi.

Tako se, uza sav trud, Koncil u Trentu pokazao strateškim neuspjehom. Evropska oligarhija pronašla je alternativu u krajnje iracionalnoj doktrini uskrsle srednjovjekovne ličnosti, Williama od Ockhama („Occama“). Sarpijeva navodno occamova dogma dopuštala je inovacije, čak i filozofski otkačene izmišljotine kao što su one specijalisti crne magije Isaaca Newtona, no uvjek je poricala postojanje razuma. Kult u sprezi s imenom tupoglavog specijaliste crne magije, ipak je poslužila svrhamu nasamarenih sljedbenika ne samo Sarpija i njegovog Galileja, već i opata Antonija S. Contija za čiju ulogu se dokazalo da je on bio glavna ruka u pozadini nasamarenih sljedbenika protu-Leibnizovskog kulta. To je kult Sarpijevog Liberalizma, koji se uglavnom nastavio sve do sadašnjih modernih matematičkih redukcionista i udruženja kao što su sljedbenici Bertrand Russellovog pseudo-znanstvenog kulta *International Association for Applied Systems Analysis* (IIASA - Međunarodne institut za primjenjenu analizu sistema) i IIASA-in prirubni kult, takozvani Rimski klub.

Princ Philip i njegov suučesnik u zavjeri, pok. princ Bernhard slijedili su Russella u svojim ulogama utemjitelja radikalno ubilačke politike *World Wildlife zaklade* (WWF), udruge koja se

Sarpijeve laži

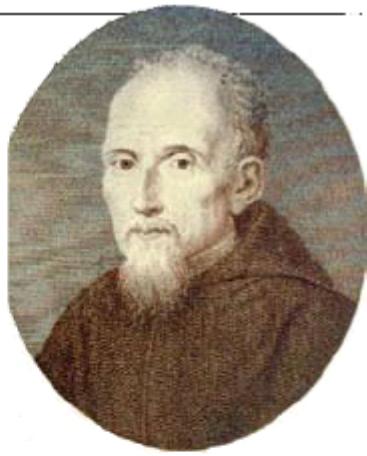
Mletački obavještajac Paolo Sarpi (1552.-1623.) „napisao je svoju doktrinu za poslovne 'pušioničare', ne za sebe“, piše LaRouche.

Sarpi je tvrdio da univerzalne vrijednosti uopće ne postoje; postoje samo predmeti koje zapažamo osjetilima.

Njegov savjet: „Ne slijedite mišljenje čiji je naslov istina, već mišljenje čiji je naslov užitak ili korisnost“.

Mudar čovjek, prema Sarpiju, „prepoznaje da njegovi napor zadobivanja znanja uvijek dolaze do beskonačnog, i, znajući da je to van njegova shvaćanja, on zastane i ne donese nikakvu konačnu odluku glede bilo koje stvari, odlučivši živjeti u skladu sa svakodnevnim pojavama stvari i, javno, podržati ona vjerovanja, koja su zajednička svima...“

„Svrha čovjeka, kao i svakog drugog živog bića, je živjeti ... naprsto živjeti ovdje i sada.“

trenutno posvetila ubrzanim smanjenju svjetskog pučanstva na ne više od dvije milijarde živih ljudi. Ovaj genocidni motiv predstavlja se pod krinkom prijevare zvane „očuvanje okoliša“, smicalice zavođenja nasamarenih fanatika WWF-a u odabir politike ustvari još radikalnije nego genocid namjeravane [politike] Adolfa Hitlera, sve u ime obrane života svih vrsta obično četveronožnih, pod-ljudskih sorti živih vrsta, protiv zgnjećenja pod petama navodne ljudske „prenapučenosti“. Sve to je ustvari samo splet osiromašenja naroda i maltuzijanskog smanjenja ljudskog pučanstva u razmjerima pod kojim će maštanje zloglasnih Adolf Hitlerovih masovnih ubojica izgledati kao sitnica.

Točno takova je pro-genocidna politika, u praksi, sadašnje administracije Baracka Obame.

Sjedinjene Države, a isto tako i zapadna i srednja Europa, sad se neposredno suočuju s dvije opće mogućnosti. Jedna je nastaviti tehnološki napredak vođen znanošću, zadovoljavajući time sadašnje hitne potrebe obrane zdravog i poboljšanog okoliša, ili, otici u suprotne krajnosti nametanja masovno ubilačke primjene uvelike povećane stope smrtnosti spletom „zdravstvenih reformi“ i smanjenja pučanstva putem masovnog osiromašenja i uništenja nastojanja neto tehnološkog napretka.

Ustvari, sad imamo na raspolaganju sredstva kojima možemo poboljšati standarde zdravstvene skrbi za rastuće stanovništvo, i pružiti naveliko poboljšane uvjete uživanja u produktivnom životu uopće. Jedini je preduvjet provođenju takve politike ubrzana potpora tehnološki poboljšanoj, i ubrzanoj produktivnosti, koja bi se postigla pomoću znanošću vođenog napretka. No, naročito nakon američkog Predsjedništva Theodorea Roosevelta, mogu se s pravom naznačiti korijeni sadašnje parazitne klase orientirane na Wall Street, koja često svoje djelovanje usmjeruje na spletke pobornika „očuvanja okoliša“, istomišljenika Theodorea Roosevelta, princa Philipa i princa Bernharda, a sve u ime velike laži znane kao „obrana okoliša“.

Sumerija ponovno

Slično tome, bacivši pogled unatrag na slučaj pada Sumerije, sustavne etape koje su postale fatalni način fizičko ekonomskog propadanja tamo, počele su narušavanjem prava „luka i strijеле“ seljaka, spuštanje seljaka na položaj najmljenog sluge, i kasnije praktički roba. Tipični oligarhijski poriv za propadanje sustava navodnjavanja i plodnosti zemlje, a takve su bile posljedice propadanja društvenog položaja stanovništva općenito, vodila je tada, što se ponavljalo u mnogim slučajevima kasnije, do pada te civilizacije. Propadanje, dakle, Bagdadskog kalifata kasnije, bio je tipičan promjer istog procesa, moralnog propadanja pomiješanog s fizičkim bankrotom društva kao cjeline.

Dvije stvari treba ovdje navesti glede toga.

Prvo, ono što se misli pod relativno iscrpljenim „prirodnim resursima“ o kojima je društvo ovisilo, to je prijetnja sudbonosne propasti za svako društvo koje ne poduzima korake osigurati dostatnu stopu tehnološkog napretka proizvodnih moći radne snage da bi se nadoknadilo sustavno osiromašenje relativno najbogatijih koncentracija tih resursa. Ranije. Ili kasnije, to osiromašenje zahtijeva oporavak putem revolucije osnovne gospodarske infrastrukture, čak i novih zakonitosti znanosti. Nikakva „dinamička ravnoteža“ društva koje se pokušava oslanjati na ustaljenu tehnologiju nije moguća.

Prethodnik Obamaskrbi: eutanazija u nacističkoj Njemačkoj (lijevo). Više od 10,000 ljudi ubijeno je u bolnici Hadamar, na slici ovdje iz 1941.

Creative Commons/Steve Rhodes

Predsjednik Franklin D. Roosevelt i mladi pacijent koji boluje od poliomielitisa, u Warm Springs, Ga (desno); to je primjer pristupa Američkog sustava zdravstvenoj skrbi: Izliječite ih, ne ubijajte ih!

izazov mora se triju sastavnica

uvjeta koje takvo društvo zahtijeva. Prva od njih je „osnovna gospodarska infrastruktura“, a najbolji primjer toga tipičan sadašnjem vremenu je odsudna važnost provedbe sjevernoameričkog programa NAWAPAE kao vodećeg obilježja takve nacionalne osnovne gospodarske infrastrukture. Kao drugo, tu je kvalitativni napredak tehnologije korištene za nadvladavanje osiromašenja uporabljenih resursa proizvodnje. To obuhvaća potrebu povećanja gustoće protoka energije energetskih izvora raspoloživih i infrastrukturi i proizvodnji i prijevozu robe. Potrebni tehnološki napredak, uključujući opće povećanje gustoće protoka energije raspoložive i primijenjene u svrhe infrastrukture kao i proizvodnje, u biti je kvalitativan radije nego naprosto kvantitativan. Intelektualni razvoj društva poprima sve veću važnost u mjeri u kojoj se kapitalni intenzitet nužnih razina proizvodnje mora održavati. Ovdje, intelektualni život stanovništva postaje sve važniji čimbenik troškova proizvodnje i održavanja društva.

Occamov sistem, gdje tipičan primjer predstavlja britansko gospodarstvo, pati od sistematskog konflikta između zadovoljenja izazova trošenja [resursa i dr.], pokušavajući održati stanovništvo kulturno relativno zaglupljenim, u svrhu sprječavanja stanovništva da zbaci teret vladajuće, u biti parazitske oligarhije. Kod točke kad znanje preraste u veliki val oslobođenja od oligarhijskog vladarstva, oligarhijsko društvo, kao što je Britanija danas, suočuje se s najizazovnijim proturječjem. Ne može održati pritisak održavanja stanovništva zaglupljenim, a u isto vrijeme zadovoljiti izazov sve hitnijih kapitalno intenzivnih, znanošću vođenih potreba.

Slučaj IIASAE je odlična slika takve sorte posljedica prouzrokovanih ovim izazovom.

Vratite se na učinak rasta moderne fizičke kemije, koja stavlja sve veću premiju na vidove napretka u fizičkoj kemiji koji, kao rad Louisa Pasteura i Maxa Plancka, te također V.I. Vernadskog, zahtijeva davanje sve veće značenje proizvodima genija Bernharda Riemanna. U

bučnoj prepirki između kompetentne znanosti i strahova britanske i ine oligarhije, nalazimo slučaj Bertranda Russella. Prigluplja oporba prema znanosti od ljudi kao Ernst Mach, nije više dostatna; drastičnije gadosti Bertranda Russella odaslale su znanost 20. stoljeća u sve snažniji sukob između puke matematike i sve veće usavršenosti uglavnom Riemannovske fizičke kemijske nakon Louisa Pasteura, Dmitrija Mendeljejeva, Maxa Plancka, Williama Drapera Harkinsa, Alberta Einsteina, i akademika V.I. Vernadskog.

Britanske i ine oligarhije u znanosti, nakon uloge takozvane matematičke fizike Davida Hilberta i dr., nalaze se u procijepu izazova ići u korak s napretkom i srodnim zahtjevima pravih znanstvenih dostignuća, i opasnosti oligarhijskim interesima, koju predstavlja prava znanstvena primjena. Odatile, prilično odsudno značenje Russellove brutalne političke uloge u izradbi djela **Principia Mathematica**, i inim zasljepljujućim zamkama pseudo znanosti, u sklopu s pokušajem uporabe puke matematike na način kojeg su Russellovi krugovi primjenili na Solvayskim konferencijama 1920.-ih. David Hilbert nije bio dovoljno utopistički! Drastičnije radikalne mjere koje je pokrenuo akademski ološ Bertrand Russellovog kulta, bile su potrebne.

Ishod naglog uspona Russella i njemu sličnih u vrijeme Solvayskih konferencijskih

1920.-ih bio je, poglavito, silazak u dubine absurdnosti koje predstavlja „Cambridge-ska analiza sistema“ i njeni nus-proizvodi kao poduzetništvo „pranja mozgova“ IIASAe putem sterilnih, pukih matematičkih izračuna. Puka, bezumna matematika loših, ustvari nenaplativnih kockarskih dugova, proždire, i gotovo je progutala ono što izgleda kao pravi, stvarni svijet, dok se aktualna proizvodnja stvarnog bogatstva zatvara bez ikakvog razloga u istoj mjeri kao i pomak s fizičke znanosti, s korijenima u eksperimentalnom odsudnom napretku u eksperimentalnoj fizičkoj znanosti, na sterilnu, puku matematičku sortu.

Karakter sadašnjeg bezumlja, nalik na „napuhani mjeđur Johna Law-a“, u sprezi s novčanim sustavima planeta, praktički je preuzeo gospodarstvo. Dosegli smo točku, kod koje će se nominalno novčano bogatstvo svijeta jednostavno poništiti, ili će samo društvo biti praktički poništeno u jednom od sljedećih velikih valova genocidnog „novog mračnog vijeka“.

Dva pitanja se javljaju glede toga.

Prvo, na novac kao takav ne može se više smatrati da predstavlja svojstveno mjerilo ekonomskih vrijednosti. Samo novac pušten u optjecaj kao izraz [odobrenog] nacionalnog kredita, radije nego sadržaj vrijednosti, može preživjeti. Ekonomski vrijednost postoji samo tamo gdje je možemo odrediti kao izraz učinkovite fizičke vrijednosti, kao u povećanju potencijalne relativne gustoće napućenosti društva. Novac postaje, time, obećanje suverene države nacije da će

EIRNS/Claudio Celani

proizvesti nešto što će imati svojstveno nove učinkovite vrijednosti za društvo. Ubuduće uporaba novca mora se ograničiti na autoritet suverene vlade da pušta u optjecaj takav kredit za takve planirane svrhe.

Događa se tada, da ulaganje u to što sam uvrstio u klasu prave definicije osnovne gospodarske infrastrukture, predstavlja glavnu stavku u nabavi i potrošnji modernog društva. To je platforma o kojoj ovisi postojanje drugih oblika vrijednosti. Stručnjaci koji odbacuju takve zadaće, ma koje bilo njihovo zanimanje, dokazali su se svojim postojanim neuspjesima na području nužne znanosti fizičke, radije nego monetarističke ekonomije.

Uzmite sadašnji slučaj planetarne izgradnje sustava NAWAPAE kao najrelevantniji primjer.

Revolucija kroz NAWAPAU

NAWAPA, kad bude stavljena u funkciju bit će najveće djelo izgradnje infrastrukture koje postoji na ovom planetu do sad. No ipak, ona će pridonijeti mnogo više nego tek sama isplatiti svoje troškove. Ona predstavlja najveću dobit proizvodne vrijednosti relevantnog zemljišta u povijesti čovječanstva do danas. Što više, ona će potaknuti dodatne vrijednosti na zemljištima drugih kontinenata, koja će postati sastavni dio funkcije NAWAPAE, i dat će veću stopu dobiti u proizvodnoj moći radne snage, i po jedinici važećih zemljišta, nego svaka druga viđena na ovom planetu.

Razmotrite sljedeću ilustraciju.

Obično, ideja „prodiktivnog“ povezuje se s prinosom radne snage u proizvodnji. To je poštena grješka prosudbe. Činjenica stvari jest, da preduvjet porasta kultura revolucionarnim promjenama na više odlike područja održive, relativne gustoće napučenosti, praktički ovisi o skokovima potencijalne relativne, ljudske gustoće napučenosti što, sa svoje strane, zahtijeva više odlike fizičko-kultурне „platforme“ unutar koje [društvo] funkcioniра. Takve platforme obuhvaćaju otkrića u astronomiji o kojima ovisi prekoceanska pomorska kultura. One obuhvaćaju dodatak kopnenih riječnih kultura, koje se odlikuju sustavima kanala koji povezuju glavne rijeke. Uključuju najproširenije sustave prijevoza, kao što su kvalitetne (auto)ceste, i zatim kontinentalne sustave željeznica. Uključuju također i napretke kulturne razine oblika energije, od relativno nižih, do viših učinkovitijih gustoća protoka oblika korištene energije.

Tako sada preduvjeti za sljedeći skok svjetske ekonomije na više, ovise ne samo o nuklearnoj i termonuklearnoj energiji, koje bi zamjenile kvalitativno niže raspone gustoće protoka energije. Oni zahtijevaju opće unapređenje metoda upravljanja planetom, a tipičan primjer takve revolucije pruža plan NAWAPAE.

Upravo veliki napretci u osnovnoj gospodarskoj infrastrukturi, a NAWAPA sada pruža tipičan primjer, čine platforme na kojima potencijal povećanja relativne potencijalne gustoće napučenosti i kvaliteta individualnog ljudskog života ovisi. Drugim riječima, razina dostižive produktivnosti ovisi o povišenju „platforme“, putem revolucija u infrastrukturi, o čemu pak ovisi opći napredak u potencijalnoj relativnoj gustoći napučenosti. Bez takvog napretka osnovne gospodarske infrastrukture, puki pojedini tehnološki napredak primijenjen lokalno ne će imati uspjeha pri pokušaju izvedbe istinski ključnog zadatka fizičko ekonomskog programa, te ne će

uspjeti zbog nedostatka napretka u poboljšanju odlike infrastrukturne platforme o kojoj ovisi uspjeh društva u cjelini.

III. ČIMBENIK STVARALAŠTVA

Došlo je sad vrijeme, ovdje, ponoviti, detaljnije, stvar od velike važnosti, o kojoj sam već imao prilike izvijestiti u nekoliko slično važnih prilika.

Najznačajniji napredak u modernoj fizikalnoj znanosti nakon otkrića Filippa Brunelleschija, Nikole Kuzanskog, Leonarda da Vinci i drugih, bilo je jedinstveno originalno otkriće zakonitosti univerzalne gravitacije Johanna Keplera. Kao što je Albert Einstein istaknuo, odsudno otkriće, koje se odnosi na univerzum u cjelini, bilo je Keplerovo otkriće koje je u dubljem smislu naznačilo naš svemir *konačnim, ali pored tog, neomeđenim (neograničenim)*.

Nijedan redukcionist, bilo soja Aristotela, bilo sljedbenika Sarpija, nije nikad pokazao pronicljivost glede shvaćanja velikih zakonitosti moderne znanosti fizike kao geniji Leibniz i Bernhard Riemann koji to duguju svojem odsudnom elementu metode na kojoj počiva Kerplerovo otkriće univerzalne zakonitosti gravitacije. Slučaj Helen Keller pruža krasni odabir aluzije kako je to Keplerovo elementarno otkriće postalo stvarnost.

Veliki problem znanosti, koji u velikoj mjeri ostaje tvrdoglavo neriješen u uobičajenom modernom razredu ili laboratoriju, leži u uobičajenom neuspjehu sagledanja bjelodano ironičnog značenja čovjekove osjetilne percepcije. Ovdje, susrest ćemo najveću od svih odsudnih zakonitosti znanosti. Upravo stanoviti opći propust u shvaćanju praktičnog značenja znanstvenih odlika stvaralaštva, čak i kod školovanih znanstvenika, što je još uvijek danas uobičajena, kvalitativna prepreka koju treba savladati na putu općeg znanstvenog i kulturnog napretka općenito.

U svojim ranijim publikacijama zadnjih godina, često sam usredotočio naročite napore u svojim pokušajima pojašnjenja diskusije o toj prepreci i njenom značenju. To je gradivo od velike važnosti ovdje i sada. Taj problem, ma kako izazovan bio, ipak ima elementarnu, iako odsudnu prirodu za svaki znanstveni rad koji obrađuje elementarne zakonitosti zapažanja. Argument kojeg sam opetovano uporabio glede toga, teče ovako.

Ponavljam sad taj argument kojeg sam ranije često uporabio.

Zamislite da ste kapetan svemirskog broda, koji nema nikakvo izravno osjetilno zapažanje vanjskog medija kojim prolazite. Vaša bitna sredstva kojima zapažate izvršenje svoje funkcije pilota su znanstveni instrumenti koji, kao i čovjekovo osjetilno zapažanje, ne predstavljaju vam stvarni prostor kroz koji vaša letjelica putuje, već jednostavno očitanja kazaljki na mjerilima na zidu vaše kabine. Baš kao što bi i kapetan pomorac mogao učiniti, morate se oslanjati na svoje shvaćanje bitne nestvarnosti običnih zapažanja (očitanja) svakog od svojih osjetila, i to raditi tako da prevladate činjenicu uzajamnih proturječnosti raznih vrsta instrumenata na koje se morate pouzdati u svrhu izvođenja dokaza stvarnosti, koju nijedan od tih osjetilnih instrumenata ustvari ne predstavlja.

Kapetan svemirskog broda ne može se pouzdati u bitnu nestvarnost osjetilnih primanja glede svoje okoline, već mora na stvaralački način uporabiti niz čak i proturiječnih podataka da bi našao pravi put. Na slici: astronaut Julie Payette i pilot Doug Hurley na Space Shuttle-u Endeavor, 29. srpanja 2009.

NASA

Proturječno svojstvo sklopa čovjekovih osjetila koja su, ustvari uvijek, u neposrednoj proturječnosti jedna s drugim, mora vas voditi, kao navigadora, do otkrića činjenice koju nijedno vaše osjetilo, samo po sebi, ne može dostići. Suočujete se s izazovom nalik na ono sa čim se Johannes Kepler suočio u toku svog otkrića zakonitosti univerzalne gravitacije, koji nijedan posebni osjetilni organ ne može sam po sebi odrediti.

Keplerovo aktualno, i jedinstveno originalno otkriće zakonitosti gravitacije, oslanjalo se na proturječni kontrast viđenja Sunčevog sustava, kojeg su davali proturječni dojmovi vida, u usporedbi s osjećajem harmoničnosti koju su iskazivali uzorci planetarnih putanja. Stoga nijedno od ta dva osjetila ne određuju zakonitost gravitacije; samo ironični usporedni položaj ('jukstapozicija') tih dvaju viđenja, pružila je Kepleru pristup pravoj zakonitosti koja je zajednički temelj iskustva sklopa dvaju suprotstavljenih odlika pretpostavljenih razvoja osjetilnih zapažanja.

Odsudno značenje ove tvrdnje je da naš primjer pretpostavlja djelovanje na, što se često smatra, „(zrako)prazni prostor koji leži između planetarnih putanja. Ustvari prazni prostor ne postoji. Taj tako okrivljen „prostor“ zagušen je kozmičkim zračenjem.

Odsudnija, i dublja poanta koju taj slučaj osvjetjava, je činjenica da stvarnost kao takova, ne odgovara pukom osjetilnom zapažanju kao takvom. Najposlije, takozvani prazni prostor kako ga „osjećamo“ ustvari ne postoji. Stoga, dokazano je, da čovjekov um nije proizvod osjetilnih zapažanja; već, radije, upravo suprotno. Tako kada primijenimo instrumente da bismo dobili odraz tih vidova iskustva, specifičnih iskustvu područja vrlo velikog, ili vrlo malog, koje je zaključni odlomak Bernhard Riemannove docentske disertacije iz 1854.g. već smjestio iznad dohvata doslovног osjetilnog zapažanja, ušli smo u više područje svemira, iznad prostog osjetilnog zapažanja; naše iskustvo glede takvih otkrića onda nam se odražava kao područje znanstvenog otkrića iznad zamisli normalnog osjetilnog zapažanja.

Ipak, to je područje stvarnosti, unatoč svemu. Odsudna, iako paradoksalna činjenica stvari je da mi nismo stvorenja određena svojim osjetilima; mi smo viša bića, mnogo većeg reda stvaralačkog potencijala od naših, pukih, konvencionalnih pojmovra koje nam naša osjetila sugeriraju. Naši umovi, koji su naše pravo ja, su višeg oblika postojanja nego što bi nam doslovna očitanja pukog osjetilnog zapažanja mogla sugerirati.

Očigledni ontološki paradoks na koji činjenice ukazuju, određuje pojam svake postojeće univerzalne fizičke zakonitosti, i to u smislu sukladnom s ontološkim paradoksom na koji sam upravo ukazao u tim uputama. Stvarnost se time za nas smješta van tih pukih osjetilnih zapažanja koja su tek sjene koje baca ta osjetilima nezapažena, no ipak neizbjegiva stvarnost našeg postojanja. Te stvarnosti su ono što točno raspoznajemo kao izraze stvarnosti van izravnog dosega ovih pukih sjena koje su osjetilna iskustva. Takva je naizgled proturječna priroda svakog valjanog otkrića univerzalne fizičke zakonitosti.

Stoga dakle, ni aristotelovci, ni empiričari ne mogu doseći bilo kakav uvid u stvarnost svemira kojeg nastanjujemo. Taj odnos, koji sam baš tako opisao, ukazuje na moći stvaralačke maštete koju povezujemo sa znanstvenim otkrićem istinske zakonitosti svemira kao i načina Klasične umjetničke kompozicije. Svi kompetentni dokazi svakog otkrića pripadaju tom području maštete. Pa onda Klasična umjetnička kompozicija koja pripada području nevidljivog, pojavljuje se prije valjanog znanstvenog uvida u otkriće fizički djelotvornih stvarnosti.

Odatle dakle, problem!

Sada, ovdje, sa stajališta ovih neposredno prethodnih razmatranja, kompetentni pojam nacionalnog i srodnog kredita, u, i među nacionalnim gospodarstvima, trebao bi se izvesti iz razmatranja predstavljenih do sad u ovom poglavlju. Kao u zaključnoj, trećoj sekciji Bernhard Riemannove docentske disertacije iz 1854.g., svaki fizički, stvarni pojam ekonomski vrsnoće kredita treba se označiti kao razumno povjerenje u ono što moramo gledati kao nuždu da moramo otkriti, kao stvar načela, da posjedujemo moći izazvati ostvarenje, uzimajući u obzir stvari u smislu koji sam do sad uporabio u sadašnjem poglavlju svog izvješća. Najodsudniji aspekt toga predstavljen je kao moći biti uzrokom ostvarenja nečeg što nikad nije bilo učinjeno ranije. Takva je uloga zakonitosti znanstvenog predviđanja zasnovanog na strogo određenom viđenju načela hipoteze, kojim se Riemann vodio, kao i takvi umovi kao Platon prije njega.

Usporedite primjerene slučajeve Arhitinog udvostručenja kocke, i Eratostenovo mjerjenje procijenjene veličine Zemlje; učinite to, u potonjem slučaju, pomoći sjena koje baca Sunce. Ili, uzmite u obzir dokaze koje je razvio akademik V.I. Vernadski za kategorije abiotskog, biotskog i ljudskog spoznajnog područja rada. Ispitajte, zatim, strogo, srodnji pojam uloge metafore u određivanju očevidevnog pojma univerzalne zakonitosti, kao u slučaju John Keatsove pjesme **Oda na grčkoj vazi**. Metaforu možemo tako smatrati kao suštinu stvarnosti.

Raznovrsne posljedice

Kad smo jednom razmislili o svemu navedenom gore: zašto bismo mi bili tako maloumni pa prepostavili da je naše iskustvo svijeta van naše kože ograničeno na područje naivnog viđenja djelovanja naših danih ljudskih osjetila? Ne bismo li, radije, morali gledati popularno vjerovanje u takva osjetilna iskustva kao jednostavno uzimanje uzoraka iz mnogo većeg niza usporedivih načina saznanju podložnih iskustava.

Da li je, možda, naša sklonost prema tom priprostom pojmu „samoočitih“ čestica materije, kojeg nam konvencionalni pojmovi jednostavno shvaćene točnosti osjetila sugeriraju, to što nas krivim putem navodi da previdimo beskrajni doseg kozmičkog zračenja, obuhvačajući i ono, što je, ili nije spojivo s potrebama života uopće, a posebno ljudskog života? Nakon što smo priznali da se takvo zračenje ne može previdjeti u razmatranju učinaka kojima smo izvrgnuti, zašto bismo isključili prirodni potencijal otkrića otvorenih ljudskim bićima, potencijal svjesnog shvaćanja takvih „dodatnih kanala“ čiji učinci su potencijalno dostupni kao spoznajna iskustva istoznačna osjetilnim zapažanjima u normalnom, uobičajenom smislu? Uzmite slučajeve više ili manje točno opisanih masovnih doživljaja koji su očitovali djelovanje na raspoloženja u sprezi sa svjesnim stanjima „svjesnosti“. Treba priznati, postoje sumnjivi slučajevi, kod kojih induktivne prosudbe na osnovu normalnih osjetilnih iskustava imaju svoje značenje, no je li to sve? Što je onda sa izvanredno prikladnim zapažanjem Rose Luxemburg glede pojave „masovnog štrajka“?

Odnosno, u drugu ruku, uzmite u obzir iskustva, kao ona koja obuhvačaju odsudna eksperimentalna ispitivanja zakonitosti, koja ovise o iskustvima zasnovanim na našem tumačenju onog što 'vidimo' na instrumentima, koji dosiju van područja normalnih osjetilnih zapažanja, kao što je Bernhard Riemann naglasio u zaključnom odlomku svoje docentske disertacije.

Ne može postojati fizički prazni prostor! Odjednom, s tom mišlju, Riemannovo upozorenje protiv neobazrvih prepostavki glede vrlo velikog i vrlo malog pogađa 'u sridu'.

Slično tome, što bi mogao biti ontološki smisao raspona bolesti koje su više ili manje razvidno u sprezi sa zračenjem, i kao fizički poremećaji procesa života, i isto tako kao izlječenja? Kad jednom uzmemo u obzir krhkost procesa izvođenja dokaza o točnosti osjetilnog zapažanja samo na osnovu osjetilnih iskustava, suočujemo se s problemom određivanja izvjesnosti glede bioloških iskustava kao takvih, ali i više nego snažnim signalima da to također obuhvaća dimenzije komuniciranja, ili moguće oblike komunikacije među živim vrstama koje postoje van područja takozvanog „konvencionalnog“ iskustva ljudske komunikacije. Izvjesnost ovakvih naizgled anomalnih stvari kao ovih, ostaje kao da joj dajemo mjesto u činjenici da ljudski um funkcioniра izvana, i absolutno „iznad“ područja osjetilnih zapažanja, kao što smo se priviknuli vjerovati da ih znamo.

Odjednom, pravo značenje „kozmičkog zračenja“ pogađa 'u sridu', vjerojatno na sljedeći način.

Koja je, u smislu ontologije, priroda „fizičke stvarnosti“, koju možemo pripisati univerzalnim fizičkim zakonitostima a koje smo u stanju otkriti i predočiti? Ništa takvog ne postoji u naučavanjima Aristotela ni sljedbenika Sarpija. Bez obzira na to, samo lažljivac može poricati da je originalno otkriće univerzalne gravitacije djelo Johanna Keplera. Jedine osobe koje stvarno vjeruju da je Newton bio znanstvenik, samo se ponašaju kao histerične osobe: naučili su ih da vjeruju, ali ne za to jer imaju vjerodostojne dokazne materijale za takvo vjerovanje u evidenciji; vjeruju jer su zaplašeni prijetnjama za svoje karijere, ili nešto slično tome, što ih može pogoditi, ako ne priznaju svoju vjeru, i to vrlo iskreno, u određene stvari koje možda i ne postoje. Bez obzira na to, ipak smo u stanju konkretno predočiti, kao što sam već naglasio u ovom izdanju do ovog mjesta, da sveobuhvatne zakonitosti svemira doista postoje van kategorije naših osjetilnih percepcija, i da su jedinstvene.

Zašto vjeruju u takvu besmislicu kao osjetilno zapažanje 'per se'? Eshil je znao odgovor. Zbog toga, njegov **Okovani Prometej**.

Pomislite na popis otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti. Bez otkrića takvih zakonitosti bili bismo bijedni kao puke životinje, i stavili bismo svoje postojanje u red najjadnijih bespomoćnih stvorova.

Mit Prometeja

Zamislite popis niza otkrića dokazanih univerzalnih fizičkih zakonitosti, koje postoje kao istinite zakonitosti „izvan“ čistih i prostih osjetilnih zapažanja, čak i zakonitosti bez kojih bi čovječanstvo bilo još jedna puka životinja. Zamislite tvrdoglavost, čak i zlobu, kojom su mnogi ljudi reagirali odbacujući takva otkrića. Pomislite na posljedice u tim slučajevima. Kako da shvatimo takve povijesne dokaze, u slijedu takvih slučajeva?

Nakon takvog razmišljanja: kako moramo shvatiti slučaj Eshilovog Prometeja? Što govore ti dokazi iz povijesti, koji pokazuju takav faktor kao čestu povijesnu činjenicu? Ukažite na primjere kod kojih su [ljudi] ono, što se dokazalo kao istinski otkrivena, djelotvorna zakonitost, unatoč tome odupirali prihvati, pa čak i zabranili. Uzmite slučaj aristotelovskog Euklida. Dosta je, naime, lagan argument pokazati da *apriorne* prepostavke Euklidove geometrije ustvari ne postoje u kompetentnoj fizikalnoj praksi, kao što sam ja došao do shvaćanja zakonitosti o kojoj se tu radi već u dobi od 14 godina, jednostavno na osnovu svoje začuđenosti „rupama“ u konstrukciji građevinskog željeza koje sam proučavao u Mornaričkom škveru u Charlestownu.

Razmislite o gluposti velikog dijela rasprava o takozvanoj „ne-Euklidovoj geometriji tijekom 19. stoljeća, čak i kasnije. Razmislite o Carl F. Gaussovom opreznom izbjegavanju govoriti o stvarnom problemu u slučaju Janoša Bolyaija, no isto tako razmotrite Gaussa na stolici pokrovitelja povremenog štićenika Bernharda Riemanna glede Riemannovog predstavljanja slučaja docentskoj disertaciji, koje je održao tom prilikom.⁴ Danas znamo da je Gauss uporabio načela otkrića fizičke zakonitosti, za što moramo priznati, iako naknadno, da je izraz bitnih načela rada do kojeg smo nadošli samo retroaktivno, čak i samo matematički, radije nego kao stvarnih fizičkih zakonitosti eksperimentalne metode. Gauss je tako radio u brojnim slučajevima, kao što je učinio u svom pismu kao odgovor svom prijatelju, ocu Janosa Bolyaija. Ideja da deduktivna matematika nikad ne može odrediti istinsku fizičku zakonitost, vrlo je teško pokopana od strane matematičara u toj i drugim okolnostima.

Uzmite slučajeve dviju odsudnih zakonitosti moderne prakse, nuklearnu energiju i klorofil. Razmotrite mnogo gorih od glupih doktrina čiji se izraz vidi u proliferaciji takvih, više nego beskorisnih, čak i prijetećih vrsta nadomjestaka za učinkovite odabire izvora energije kao što su vjetrenjače i solarni paneli. Usporedite neizbjegnu svotu troškova po kaloriji svake takve smicalice s nuklearnom energijom. Što to izražavaju oni koji bi htjeli biti olimpski Zeusi današnjice kao što se vidi u činjenici divovske religiozne prijevare, koju se, ustvari, može s pravom gledati da graniči sa sotonskom vrstom vjerovanja.

---

⁴ Zaključna, hrabro ironična rečenica te docentske disertacije, ustvari je zapanjujuća kad čovjek o njoj razmišlja iz naknadne perspektive.

Iza promicanja takvih monstruoznih prijevara kao što su vjetrenjače i solarni paneli ne stoji ništa drugo negoli ono što je Eshil istaknuo u **Prometejevoj** trilogiji. Te igračke ustvari su izraz, ne znanosti, već vrlo loše društvene teorije—i to gdje se smisao „loše“ mora smatrati da graniči sa sotonskim.

Postoji važan, donekle maglovit, no ipak pristupačno vidljiv slučaj, kojeg treba razmotriti da bismo došli do shvaćanja čisto političkog načela iza poriva onih, koji se, još i danas, žele smatrati gotovo predstavnicima bogova s Olimpa. Načelo u pitanju može se shvatiti pomoću nekih povijesnih činjenica.

Olimpija i Berberi

U neko vrijeme nakon početka velikog otopljenja zadnje velike glacijacije sjevernih područja našeg planeta, „ljudi mora“ pojavili su se duž obala Sredozemnog mora. U slučaju ljudi koji su prihvatali takve mornare, imamo Berbere, koji su već duže vrijeme tamo prebivali. Legenda kaže da je ljubavnica vođe skupine mornara, zvana Olimpija, navela svoje sinove, među kojima je Zeus bio vođa družine, da ubiju muža svoje majke. Kasnije, nalazimo te Olimpije kako se postavljaju kao „bogovi“ vladajući nad nižim klasama običnih ljudskih bića, kao što to saznajemo iz Homerove **Ilijade** i **Odiseje** i retrospektivnog viđenja koje nam je dao dramaturg Eshil.

Gizi, i, malo svježije morskih sila Sredostoljeća pr. Krista. omogućuje razmre koje pripadaju toj ni vid procjena u znanstvenim doktrinometrije i rada ljudi gorejci.

Platonov neprijatelj Aristotel, proslavljeni trovač makedonskog Aleksandra Velikog, tipičan je primjer oligarhijskog načela. Slika prikazuje zlatnik sa likom Filipa Makedonskog (oko 323.g. pr. Krista), i sliku Aristotela koji poučava geometriju (Turska škola 13. stoljeća).

Imamo, dakle, iz homerskih izvora i onih Eshila i drugih, viđenje sastava drevnog društva Sredozemlja, kao što mi to vidimo iz takvih izvora kao Velika piramida u iz ratujućih pozemlja od oko 7. To nam onda siti neke priče građi kroz odsud sprezi s fizikalno-nama sferne geo-kao što su Pitagorejci.

Iz tih zapisa i slično, imamo sliku velikog sukoba vodećih sila društva, a tipični primjeri su Platonova tumačenja protiv Aristotelovih. Aristotel, koji je ustvari bio kontrolni agent i slavni trovač u službi Makedonije, predstavlja tipičan primjer onog što znamo iz povijesti tih vremena, i kasnije, kao „oligarhijsko načelo“ koje Eshil i druga tumačenja povezuju s oligarhijskim kodeksom Olimpijaca.

Ne postoje kompetentni dokazi potpore prepostavki da su ove stvari samo priče. Razlike u vidljivim umnim procesima Pitagorejaca i ljudi kao što su sljedbenici Aristotela takvih su odlika

da ne može biti sumnje u podudarnost ovakve polemike sa znanstveno sustavnim oblikom sukoba glede protivničkih sustava koje se može naznačiti kao takve u smislu znanstvenih načela. Među najznačajnije kategorije dokaza u sprezi s tom građom spadaju one iz razdoblja uloge Makedonije u vremenima sukcesije Filipa Makedonskog i Aleksandra Velikog.

Iz razvoja događaja tog razdoblja, došlo je do pokušaja određivanja svjetskog imperija kojeg bi dijelila dva predložena ortaka, Ahemenidsko carstvo kao kopnena sila Azije, i pomorsko područje povezano sa Sredozemljem. Pod Filipom Makedonskim, ovaj dvojni carski sustav trebao je biti svjetsko carstvo ustanovljeno paktom, znamenito „oligarhijsko načelo“, između dviju strana. Taj plan je pokvario, kroz neko vrijeme, uspon Aleksandra Velikog na prijestolje, koji se dogodio, kako slijedi, nakon razdoblja sukobljavanja do kojeg je došlo smrću Filipa.

Ahemenidsko carstvo uništila je pobjeda sila koje je vodio Aleksandar u velikoj bitki kod Gaugamele. No, nakana uspostave carstva na osnovi „oligarhijskog načela“, ustrajala je u toj regiji do današnjeg dana. Sada, njegovo pravo ime je „Britansko carstvo“. Ono je nasljeđe tog znanog oligarhijskog reda povezanog s tradicijom delfskog kulta Apolona, kulta Apolona-Dionizija čiji je zadnji slavni veliki svećenik bio rimski Plutarh, koji je ostao u političkom sjećanju nepismenih još danas kao autor tendenciozne kronike zvane „Plutarhov Život slavnih ljudi“.⁵

Važnost je ovog mog neposrednog opisa ovog povijesnog sažetka ovdje, da je oligarhijsko načelo čiji trag pratimo u takvim odrazima kao drame Eshila i njihovi znani prethodnika tada, i još ranije, jasno utjelovljen sindrom prevlasti, posebno europskog pomorsko-kulturnog nasljeđa sada. Upravo je to isto oligarhijsko načelo korupcije europskog društva potaknulo kardinala Nikolu Kuzanskog da predloži pokretanje velikih putovanja preko oceana u potrazi za mjestima sa kojih bi se izgradili temelji društva koje bi se, nakon toga, oslobodilo natruha Europe i sredozemnog područja.

Prema tome, Britansko carstvo koje gospodari Europom danas, i prelijevanje tog carstva u finansijska središta Boston, New Yorka, Chicaga, itd., unutar SADa, i vladajući još uvijek nad većinom nacija Centralne i Južne Amerike, ostaje sada kao stečevina posredništva zasnovanog na tom istom oligarhijskom načelu kojeg je Eshilova **Prometejeva** trilogija naznačila za našu stratešku, političku pouku danas.

Istinsko stvaralaštvo, kao što sam istaknuo ovdje, specifična je različitost čovjeka od životinje, dok oligarhizam odolijeva, još uvijek danas, i predstavlja životinjski oblik pokušaja namjernog vladanja životinjskih tiranina koji smatraju obične ljude i žene praktički stokom oligarhijskog sustava. Trajna borba osigurati punu neovisnost Sjedinjenih Država pod uvjetima prevladavajuće uloge Britanskog oligarhijskog carstva, još uvijek je danas veliki problem slobode stvaralačkih moći urođenih kulturi ljudskog roda.

Problem je, ako se običnim ljudima i ženama dopusti pobjeći od kulturnih manipulacija vladajućeg oligarhijskog sustava, oligarhijski sustav bi preminuo, nadajmo se zauvijek.

Upravo sada se, tako, suočujemo s pokušajem ponovnog nametanja doista genocidnog programa, a kod toga tipičan primjer je stečevina Aristotela i Paola Sarpija, ili njima sličnih, na ljudsko stanovništvo koje, gledajući naširoko, zahtjeva oblike znanošću vođenog napretka fizički

---

⁵ Kult Apolona-Dionizija još živi kao izraz oligarhijskog kulta sve do današnjeg dana.

produktivnih moći radne snage, što je potrebno za održanje sadašnje razine pučanstva putem napredaka tehnologije putem čega dobivamo mogućnost djelovati bolje nego samo nadomještati učinke trošenja [sirovina i slično].

Istovremeno, poriv te oligarhije koja još uvijek danas ima središte u oligarhijskoj vladavini nad globalno proširenim monetarnim sustavom, kojeg je uspostavilo Britansko carstvo lord Shelburneovog Adama Smitha, i drugih, jest spriječiti novi val znanošću vođenog napretka proizvodnih moći ljudske radne snage, napredak koji bi, po svojoj vlastitoj prirodi, uništilo sposobnost oligarhijske tradicije da nastavi uživati svoju moć vladanja nad cijelokupnim planetom danas. U tom cilju, Britansko carstvo, osvježeno pod pokretanjem Inter-Alpha grupe lorda Jacoba Rothschilda, početkom 1971., ukrcalo se na najveći val namjeravanog genocida protiv velike većine ljudskog roda sada. Kod te oligarhije svijeta danas, ta nakana je sadašnja egzistencijalna odlika mržnje protiv čina i uspomena takvih časnih primjera kao što je bio Predsjednik Franklin Roosevelt.

Kao što smo mi u SADu običavali pisati i objavljivati, za vrijeme 2. svjetskog rata: „Upoznaj svog neprijatelja!“.

IV. O ZRELOM RAZMIŠLJANJU

U ovom je izvješću do sada, učinjena odsudno značajna tvrdnja, da postoje dvije sustavne, u konačnici pogubne, praktičke prešutne posljedice učinka doktrine, koja tvrdi da se kompetentnu fizikalnu znanost može odrediti kao da je proizvod same matematike. Jedno ime ove zablude matematičara je monetarizam. No, razne takve vrste zabluda tih matematičara, kao što su sljedbenici pok. Bertrand Russell, koji je u svoje ruke prigradio procedure Solvayske konferencije u 1920.-im, vodile su u krivi smjer nasamarene naivce te doktrine takozvane „Cambridge-ske analize sistema“, u zablude kao što je kult *Međunarodnog instituta za primjenjenu analizu sistema*, u kojem prihvatljivo mrtvi tiho koračaju naprijed, bez ikakvog aktualnog micanja.

Odsudno značajna poanta koju je ovo sadašnje izvješće razradilo, jest da postoje dvije sustavne, i u konačnici pogubne, praktičke prešutne posljedice primjene u životu doktrine, prostog matematičkog pojma sustava pukog novca, kao što je to monetarizam“ danas. Taj pojam pukog novca treba suprotstaviti pojmu kreditnog sustava čiji se korijeni korektno nalaze u pojmu općeg povećanja, izraženog u fizičko-ekonomskom smislu, protuentropije glede moći čovječanstva da poveća svoju moć izraženu kao protuentropijski napredak rastućeg pučanstva na više fizičko i intelektualno stanje postojanja.

Prvo: Da je pojam novca urođeno suprotan svojstveno protuentropijskoj potrebi organizacije trajno uspješnog oblika rastuće fizičke ekonomije i gospodarstva.

Drugo: Da, suprotno tome, jednostavni aritmetički linearni pojam novca kao takvog, je proturječan u biti protuentropijskoj zakonitosti Riemannskog fizičko ekonomskog napretka. Odlika kupovne moći za dobrobit čovjeka mora postati sve jeftinija glede nacionalne valute, ali, istovremeno gustoća protoka primjenjene energije raste na način koji čini tu samu energiju

jeftiniju za pojedinca. To dostignuće već samo zahtjeva napredak na sve više stupnjeve gustoće protoka energije u smislu svih značajnih parametara proizvodnje i potrošnje.

Prema tome, monetarni sustavi kao takvi uzeti kao mjerilo vrijednosti, svojstveno su entropijski, fizički, po svom učinku. Stoga, sva gospodarstva koja se pokoravaju takvom pojmu novca kao svojstvene vrijednosti, prešutno su osuđena na propadanje i konačno samouništenje u jednom ili drugom smislu: osim ako, i dok prikladno ne promijene svoje načine.

Korijeni problema monetarizma, a i monetarističkih naklonosti, moraju se pozorno ispitati, jer se duboko usađeni korijeni sadašnje katastrofalne svjetske gospodarske krize moraju slijediti unatrag do svojih izvora u tom vidu povijesti ekonomije. Već spomenuti klinički slučaj Sumerije je, stoga, odličan odabir referentnog slučaja potrebnih dubljih uvida u tu građu, još i danas.

Kad je matematika bolest

Pregledajte i preinačite značajnu građu koju smo razmatrali i koja se odnosi na osudu monetarizma, kako slijedi.

Kao što sam već pokazao, najgori od sustavnih zločina koje su drevne sredozemne i srednjovjekovne i moderne europske kulture pridonijele kao uzroke velikih, kritičnih bolesti društva, i to još uvijek danas, bile su predmetom velike trilogije koju je sastavio iznimni drevni genije Eshil, njegova **Prometejeva** trilogija. Davno prije rada ogavnog Aristotela, Eshil je naglašavao da je načelo zla u društvu bilo najbjelodanije, najsustavnije prikazano Eshilovim vlastitim opisom „zelenog zla“ pripisanog navodno fiktivnoj vlasti olimpskog Zeusa, zlo zabrane pristupa smrtnom čovjeku znanju uporabe „vatre“.

Umjesto simbolične odlike „vatre“, uporabite današnji bolji, stvarniji izraz „gustoća protoka energije“. Ipak, upečatljiva je razlika čovjeka od životinja ta, da samo ljudi koriste vatru.

Isti pojam pripisan tom olimpskom Zeusu javlja se na određeni specifičan način kao dogma Aristotela. Dvije odlike Aristotelovog rada svraćaju veliku pozornost na poriv Aristotelovih zločina glede toga. Te dvije odlike daju izraz jednom zajedničkom načelu.

Kod onog, što sam odabrao prvo naglasiti, imamo učinke Aristotelovog utjecaja na rad pripisan geometru Euklidu. U drugom slučaju, imamo aristotelovsku tvrdnju „Bog je mrtav“ pripisanu Friedrichu Nietzscheu: tvrdnja da kad je jednom svijet stvoren, sam Bog ne može nikad proizvesti nikakvu promjenu u njemu; za Aristotela, Bog više nije bio Stvoritelj za takve ljudi. Odатle dolazi kvazi-aristotelovski i bijesni dionizijevac Friedrich Nietzsche i njegov slavni Bog je već „mrtav“. Nietzscheovi Sombart, Schumpeter, i Larry Summers, zvali su to „stvaralačko razaranje“. Nekiput to je poznato pod drugim imenom, „fašizam“.

Pomnije proučavanje tih dvaju komplementarnih primjera Aristotela i Euklida, suočuje nas s najvećim zlom koje prijeti dobrobiti čovječanstva danas.

Kao što sam već istaknuo, ta aristotelovska dogma prožima također doktrinu sljedbenika Paola Sarpija. Sarpi je prepreden na svoj način, na način sotonizma mletačkih plemena.

Sarpi poučava svoje lakovjerne u vjerovanje da oni ne mogu nikako znati išta o stvarnom svemiru. Adam Smith izravno kopira Sarpija u toj stvari, u svom djelu **Teorija moralnih osjećaja**. Za Smitha, čovjek poznaje samo iskustvo užitka i boli, uočenih nagrada i kazni. Za britanske Liberale koji slijede Sarpija, vjernici ne poznaju istinu, dok veliki nad-obmanjivač i čisti šarlatan sam Sarpi, pojašnjava da on točno zna što radi cjelokupnosti čovječanstva za svoj vlastiti račun. Da biste vladali čovječanstvom, tvrdi on, morate spustiti ljude na razinu poput određenih istinskih britanskih 'faca', ili balave, strašcu opijene zwijeri, ili podmukle trovače, kao Sarpijev suparnik Aristotel, koji vodi vjernički život unutar čudnih ostataka crkve gdje babun u šarolikoj ženskoj haljini predvodi misom (iako nemamo svježih dokaza da je bivši Premijer Tony Blair ikad predvodio takvim misama).

Pišući o pozadini Sarpijevih sljedbenika, kad jednom raspoznamo da je Sarpi napisao svoju doktrinu za poslovične „pušioničare“ a ne za sebe, ne moramo imati više nikakvih iluzija o samom Sarpiju. Cjelokupna doktrina koju je propovijedao takvim svojim agentima kao Galileo, bila je, za njega, jedna velika laž, namjeravana samo u svrhu prevare poslovičnih „pušioničara“. Njegova osobna nakana, i metoda čitave njegove doktrine bila je prouzročiti uništenje, i to uz sotonski pohotni pogled i podmuklo ponašanje. Kad se upustimo u obradu doktrine koju je propovijedao svojim britanskim i inim obraćenicima, mogli bismo pomisliti na slavni film na osnovi romana Sinclaira Lewisa, **Elmer Gantry**, u kojem je Burt Lancaster odglumio velikom pronicljivošću naslovnu ulogu[†] a jedan drugi glumac odigrao je zvjezdanu ulogu prikazavši najvjerojatniju predstavu osobe koja vjerno ide u crkvu i „govori u jezicima“ [nerazumljivo].

Za ulogu koju su prevareni naivci šarlatana Sarpija odabrali, pročitajte Adam Smithovu ispovijed u njegovom djelu **Teorija moralnih osjećaja** iz 1759. Upravo učinak na narode te doktrine, Sarpijeve tvorevine za lakovjernost nasamarenih, građa je koju ovdje obrađujem, kako slijedi.

Gdje Smith napisao, u svojoj „Teoriji ...“ 1759.g.: „Priroda nas je usmjerila ...“, Sarpijeva nakana je bila pomisliti „Sotona ih je usmjerio“. Pročitajte relevantni odlomak iz tog rada iz 1759.g., kojeg sam često citirao, na sljedeći, malo preinačen način:

„Sotona nas je usmjerio ... pomoću izvornih i neposrednih nagona. Glad, žeđ, strast koja ujedinjuje dva spola, ljubav užitka, i strah od boli, potiču nas na primjenu tih sredstava u njihove vlastite svrhe, i bez obaziranja na njihovo stremljenje prema onim dobrohotnim ciljevima koje je veliki Upravitelj prirode [sotona] nakanio pomoću njih proizvesti“.

Smith je poslušan rob nakane kojom zlobno cereći sotona maše, iskušenje budalastih ljudi i žena kojim ih pretvara u suučesnike ili instrumente njihovog vlastitog uništenja.

To rečeno, sad pročitajte Eshilovog **Prometeja** da postignete sljedeći učinak, kao što sam o tome govorio ranije.

Stanoviti ljudi mora, izvršivši umorstvo svog oca na nagovor i u korist svoje majke, Olimpije, ili možda sinonim za „Babilonsku bludnicu“, počeli su sebe zvati „bogovima“, i bogovati tim usvojenim autoritetom nad onima s kojima su postupali kao praktički robovima zvanim obični ljudi i žene. Takvi samozvani „bogovi“ sačinjavali su besmrtno tijelo stanovnika carskog dvora olimpskog Zeusa, koji je kraljevao u sjećanju na svoju majku, Olimpiju.

[†] Dobitnik Oscara za tu ulogu

Pratioci Zeusa su za dobrobit dvora tih takozvanih „bogova“ mučili jadne smrtnike gladijatore u areni. Gledajte Paola Sarpija kako sebi dodjeljuje ulogu tog olimpskog Zeusa. Pročitajte partituru lika lage u prerađenom, drugom izdanju Giuseppe Verdijevog **Othella**: „Vjerujem u okrutnog boga“. Prebacite taj monolog kojeg glumi lago kao čaroliju sotone, i imat ćete dosljedne kopije slike koju o sebi ima taj nazovi-sotona znan kao Paolo Sarpi. Imate u tome bit onog što zovemo „Britanskim Liberalizmom“. U tome biste, također, trebali raspoznati ulogu „Krvnika“ u vrijeme Terora španjolske inkvizicije i Francuske Revolucije. Kao sotonski Torquemada, načelo „terora“, koji je Sarpijeva uloga u stvarnom životu, jest „Kad bih mogao biti Bog, draže bi mi bilo biti Sotona“.

Tu, u toj ulozi lage i njegovom monologu, imate model likova prinčeva Philipa i Bernharda iz *World Wildlife zaklade*. Kad počinjete gledati Paola Sarpija u stvarnom životu i njegov rad na taj način, shvatili ste onda pokretački duh sadašnjeg britanskog imperijalnog sustava i njegove najmoćnije ulizice, njegove vodeće bankare. Upravo oni, koji ne uspijevaju shvatiti pojma Sarpija kao sotonskog modela skrojenog po uzoru na usvojeni smisao svog vlastitog identiteta, tek moraju shvatiti bit britanskog imperijalnog sustava. Trebate samo upitati izmučene žrtve britanske uloge u Africi. Pročitajte ulizicu Adama Smitha držeći na umu stvarno sotonsku ličnost Sarpija. Gledajte Sarpija, ne Smitha! Odnosno, gledajte opata Antonija S. Contija koji je usvojio britansku misiju iz 18. stoljeća, misiju uništenja znanosti u ime glupe marionete „maštaoca crne magije“ znanog kao Isaac Newton.

To je prava nakana izražena u voljenoj, i vrlo glupoj, uporabi britanskih podanika izraza „ljudska priroda“. Pomislite na Oscara Wildea i njegov prikaz „Slike Doriana Graya“.

Pomislite na intrigante koji su orkestrirali Grayevo samouništenje: Kako vrlo, vrlo 'Britanski'!

Postoji tu odsudna važnost, gotovo za svakog građanina, pregledavanja te sarpijevske stranice iz knjige britanske imperijalne ideologije kao što sam je ovdje prikazao u slučaju Sarpija. Koja je alternativa primjeni tog samoponiženja koje možemo približno točno naznačiti kao suvremenu „britansku ideologiju“? Britanski čovjek i žena, skrojeni u skladu s društvenim receptom britanske ideologije, nemaju nikakav stvarni osjećaj besmrtnosti, jer takva vrsta troši svoje smrtnе godine s učinkom usporedivim s onim koji postiže čovjek čiji je usvojeni životni cilj kopati vlastiti grob, noseći prvo ili drugo-klasni nadgrobni kamen, ili čak nikakav, kao svoju sudbinu. Takvi „Brits-i“ nemaju istinski smisao besmrtnosti, nikakav smisao besmrtnog poslanja čovječanstva u svom vlastitom životu, dok žive u ovom svijetu.

Istinski kreativna ljudska ličnost nije te vrste bijednog tipa, činjenica, u kojoj ja, lično, nalazim bogati užitak. Koji su istinski plodovi drveta izvjesne besmrtnosti koje treba uživati tijekom života?

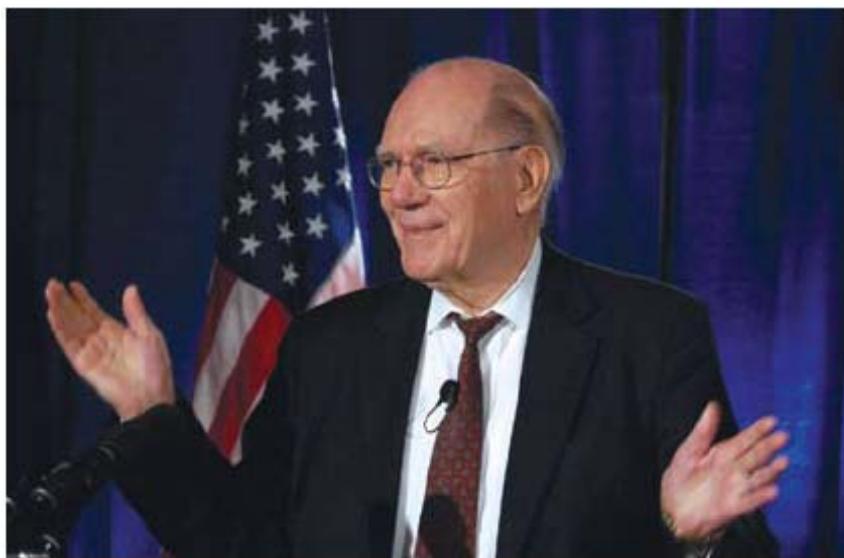
Tajna života

Figurativno govoreći, što znači smrt čovjeka pojedinca? Ili, bolje rečeno, koji je ispravni smisao besmrtnosti? Imenujmo odgovore na takva pitanja kao učinkovitu primjenu načela „besmrtnosti“.

Uzmite slučaj Kristofora Kolumba koji je usvojio zadatok koji je dobio od krugova tada pokojnog kardinala Nikole Kuzanskog, nakon što su [svi oni] uvidjeli sustavnu iskvarenost koja je još uvijek vladala u Europi i Aziji, koju je on u svoje vrijeme poznavao. On je tako upoznao svoje suradnike

sa zadatkom plovidbe preko velikih oceana do drugih kontinenata, u svrhu razvoja kultura koje bi proizvele lijek nužan oporavku od korupcije koja je prevladavala suvremenim kulturama već poznatog svijeta.

U tom smislu, Kuza je već živio u budućnosti čovječanstva: budućoj fazi civilizacije.

EIRNS/Stuart Lewis

Lyndon LaRouche: Čovjek može postići efektivnu besmrtnost stvaranjem budućnosti, [stvaranjem] više razine društva, koje će nastati zaslugom njegova života.

Postoje dva glavna načina viđenja takvih nakana. Jedan je pojam uspjeha dospijeti do novog mješta, prikladnijeg čovjekovoj nakani ostvarenja poboljšanja u dosadašnjim iskustvima uvjeta ljudskog života. Drugo viđenje je poboljšanje besmrtnе odlike postojanja u samom svemiru. Potonje viđenje u sprezi je s pojmom uloge čovjekova stvaralaštva izraženog stvaranjem

boljih sustavnih stanja prirode nego što sad postoje. Taj potonji odabir drukčije izražen—mi se sad okrećemo u smjeru stanja čovjekova postojanja, boljih odlika od onih koje sad poznajemo. Taj potonji odabir, gledan kao vrsta, odgovara učinku otkrića nove, više univerzalne zakonitosti. Prava alternativa smeću koje predstavljaju takvi kao Paolo Sarpi.

Ovaj sklop pojmova ima upadljivi suvremeni izraz u sklopu znanstvenih dostignuća akademika V.I. Vernadskog i njegovom razvoju načelnih pojmova različitosti, i funkcionalne međuovisnosti između, kako to danas zovemo, litosfere, biosfere i noosfere. Ishod znanstvene razrade razvoja tog sklopa pojmova, suočuje nas sa stvarnošću protuentropijskog poretka u svemiru, koji predstavlja odbacivanje te velike laži koju su Bogovi Olimpa poučavali propovijedajući je žrtvama koje su obilježili beznadno smrtnim, običnim ljudima i ženama.

Reći ovo drukčije, a to je nužno, ljudska bića žive da stvaraju i poboljšaju buduće stanje svemira. Drugim riječima, moramo poredati svoje živote u smjeru promjena koje Albert Einsteinovo viđenje istinski protuentropijskog, univerzalnog relativiteta podrazumijeva. To se, u životu, ostvaruje posvećujući svoj život donošenju na svijet ostvarenje takvog budućeg stanja.

Mi smo nedavno oživjeli ideju koja je bila poslanje izgraditi bolju razinu organizacije našeg kontinenta poznatu kao „Sjevernoamerički savez korištenja voda i energije (NAWAPA)“. Plan konstrukcije ovog razvidno izvedivog postignuća potaknuo je veličanstveni uspjeh Predsjednika Franklina Roosevelt-a u preobrazbi velikog dijela zemljista SADA, „Povjerenstvo Doline Tennesseea (TVA)“. No, kad mislimo o toj povijesti nakon početka same TVA 1933.g., NAWAPA ne samo da je grandiozan poduhvat relativno prema TVA; razlika je kvalitativna po učinku.

Ostvarenje NAWAPAE mijenja odliku života našeg planeta, i stremi također prema perspektivi promjena unutar našeg Sunčevog sustava.

Perspektiva čovječanstva koje prebiva unutar Sunčevog sustava, svraća našu pozornost na relativističke vidike galaksije i dalje od nje. Umjesto čovjeka kao jadnog kmeta istog-istog svijeta, sad postajemo čovjek koji stvara buduća stanja ljudskog postojanja na ovom planetu, i također van njega. Imamo, dakle, na umu trud usporediv, ali koji smjenjuje, poslanje koje je kardinal Nikola Kuzanski dodijelio, a djelomično ga Kristofor Kolumbo izvršio, nadahnut radom Kuze. Čovjek može postići efektivnu besmrtnost stvaranjem budućnosti, [stvaranjem] više razine društva, koje će nastati zaslugom njegova života.

To je posao stvaranja budućnosti, više odlike okolnosti života, pomoći otkrića koja strogia primjena znanstvenog napretka raspoznaće kao protuentropijski proces primjenjenog otkrića novo otkrivenih univerzalnih fizičkih načela. Radije nego tek pribaviti i nastaniti mjesto u kojem ćemo živjeti (i umrijeti), mi stvaramo nova mjesta, čak i nove planete, i još dalje, u kojima živjeti.

Ta odlika napretka traži otkriće novih fizičkih i usporedivih zakonitosti i načela koja su proizvod ostvaren noetskim moćima specifičnim umu pojedinca, člana ljudskog roda, što predstavlja određenu vrstu sudjelovanja u besmrtnosti. To je, samo po sebi, način života koji stvara opće stanje ljudskog postojanja, u kojem čovjek nije više u biti smrtan. Proizvodi istinskog stvaranja su besmrtni sami po sebi; oni ostaju živući dio svemira kad se naša slavljena „svjeća smrtnog života“ ugasi.

Radi se o načelu u svemu ovom. Da biste bili besmrtni, pridonesite stvaranju izričito besmrtnih rezultata, i stvarno vi nikad ne ćete umrijeti. Takvu je nakanu, glede načela, izrazio Mojsije Mendelssohn u svom očitanju Platononovog **Fedona**.

O stanjima uma

Što se tiče razmišljanja o prethodnom sadržaju sadašnjeg izvješća u cjelini, odsudna stvar u ovom sadašnjem izvješću kao cjelini je moje često isticanje različitosti pojma čovječanstva obilježenog pukim moćima osjetilnog zapažanja, od sasvim različite odlike ličnog identiteta koja se nalazi u identitetu osobe koja posjeduje oruđe gdje su dane moći osjetilnog zapažanja dostavljene kao dio pomoćnog materijala koji „dolazi sa, i u paketu“.

Takva je različitost potpuno formirane ljudske ličnosti izražene svojevoljnom svijesti stvaralačkih moći, od vrste koja se ponaša kao bijedni kmet koji mora raditi kao što su radili njegov otac i djed kad ga se zatvori u osjetilno stanje političke brutalnosti ne-bogova sustava imperijalne vlasti olimpskog Zeusa.

Naše iskustvo s kategorijom proučavanja u sprezi s pojmom „fizički tensor“, kao što se pokazalo u slučaju ponavljanja aktualne metode kojom se Carl F. Gauss koristio pri svom aktualnom otkriću putanje asteroida Ceresa, trebalo bi nas podsjetiti da ne postoji gotova vrsta matematike iz koje bi se moglo [dedukcijom] izvesti zaključke o fizičkom poretku razvoja unutar našeg svemira. Umjesto toga, činjenica je kao što slučaj otkrića Bernharda Riemanna pruža primjer relevantnih vrsta povezanosti, da upravo o napretku stvaralačkog razvoja fizikalne znanosti ovise sva valjana poboljšanja matematičkih primjena. Upravo je pojam postojanja stvarnih fizičkih zakonitosti kao takvih kao preduvjet eksperimentalno utvrđene matematike, bitan temelj fizikalno-znanstvenog napretka.

Tako na taj način uloga tog vida čovjekovog identiteta koji je bitan, i kojem raznovrsni instrumenti osjetilnih zapažanja jednostavno služe na način kako stvaralačke moći tog ličnog identiteta individualnog ljudskog uma to mogu zahtijevati.

Mi smo došli sve bliže i bliže zaključku, da moramo staviti čovjekovo osjetilno zapažanje na njegovo pravo mjesto, baš kao što je Albert Einstein učinio izveši dokaze iz Johannes Keplerovog aktualnog otkrića univerzalne gravitacije da se glede svemira, na kojeg je Kepler usmjerio svoju pozornost, težište mora baciti na kozmičko zračenje koje ispunjava prostor, taj isti prostor koji jadne osjetilne moći zapažanja, glupim pogrešnim egoizmom osjetilnog zapažanja, krivo shvaćaju „praznim“. Einstein je očitao Keplerovo dostignuće kao dosljedno pojmu univerzalnog fizičkog prostorvremena koji je konačan ali neomeđen (neograničen). Ne samo da je neomeđen, on se povećava, protuentropijski.

A mi, mi smo dio toga.

Glede toga, često sam upućivao na završni odlomak Percy Bysshe Shelleyjevog djela **Obrana pjesništva**, gdje on ističe činjenicu da u određenim okolnostima masovnog ponašanja velikog dijela stanovništva, kao što smo zapazili obrasce masovnog ponašanja u političkim skupovima koje je naglo izbilo u kolovozu 2009., postoje kod toga sposobnosti komuniciranja koje pokazuju posjedovanje specifične odlike postojanja u takvim vremenima, a, ipak, izgledaju kao da ne posjeduju nikakav organ koji bi se mogao smatrati odgovornim za takav jedinstveno izvanredan izraz masovnog ponašanja.

Takve iznimne pojave odlike „masovnog ponašanja“ treba povezati na klinički način s pojmom pok. Williama Empsona gotovo fizičkog načela metaforijske ironije u njenom najuspješnijem izrazu kao takvom.

Takvo proturječno razmatranje ne bi smjelo iznenaditi one među nama koji pomno razmišljaju, dobro usredotočenom pozornošću na relevantne pojave. Odsudna činjenica stvaralaštva, ili navodno znanstvenog ili Klasično-umjetničkog izraza, je ta da ona uzima mjesto, prvenstveno, ne u matematici, već u mentalnim procesima koji su nam relativno poznatiji iz područja Klasičnog umjetničkog stvaralaštva.

Upečatljiv slučaj za razmatranje u ispitivanju takvih društvenih pojava, je učinak poslijeratne uloge, poslije 2. svjetskog rata, pokreta povezanog s ulogom egzistencijalizma pod uplivom Kongresa za slobodu kulture, i sličnih izraza kulturno-intelektualnog izopačenja doživljenih već u razdoblju nakon 1. svjetskog rata u 1920.-im. „De-Klasikalizacija“ izvedbe Klasične glazbe definirane njenim temeljima na polju rada Johanna Sebastiana Bacha, u obliku Romantizma primijenjenog čak i u izvedbi djela specifično Klasičnih skladatelja u Bachovoj nastavljenoj tradiciji, podudara se sa sličnim slabljenjem stvarnog mentalno produktivnog stvaralaštva u konačnim proizvodima veleučilišnog školovanja. Gubitak uloge metafore je najodsudnija društvena pojava u tom pogledu.

Odnosno, da ponovim istu stvar, na nužni, drugi način, pronicavost u takve probleme na rubovima znanosti kako se to danas naznačuje, naći će svoja rješenja u procesu pojašnjavanja različitosti između pojma sebe s korjenima u osjetilnom zapažanju kao takvom, i pojma ljudskog stvaralačko-mentalnog identiteta koji koristi moći osjetilnog zapažanja kao puko pomoćno sredstvo povezano sa stvaralačkim moćima ljudskog uma koji je stvarno sjedište nutarnjeg

čovjekovog smisla funkcija ličnog identiteta. Ovo ovako označeno viđenje ograničenosti osjetilnog zapažanja kao takvog, ima sklonost otvoriti um nutarnjem osobnom identitetu, i svratići pažnju na oblike komunikacije, možda unutar područja kozmičkog zračenja, koji se mogu pokazati istoznačnim „dodatnim odlikama potencijalnog osjetilnog zapažanja“, kao na polju Klasične umjetničke metafore.